

Misli Thoughts

75

Print post publication number
100004295

MAJ–JUNIJ 2026
ŠTEVILKA – NUMBER 3
LETO – YEAR 75

Misli
maj-junij
2026
Vsebina:

- 3 Uvodnik
- 5 p. Pavle Jakop
- 6 Izpod Triglava
- 12 Slovenski misijon Adelaide
- 16 Polovinke
- 22 Slovenski misijon Melbourne
- 36 Slovenski misijon Sydney
- 44 Iz Kraljčine dežele – Queenslanda
- 46 Klub Triglav
- 48 Razmišljanja – Cilka Žagar
- 52 Srečko Kosovel (3)
- 56 Vaši darovi
- 57 Zapisi Danice Petrič
- 63 Darling Harbour Maritime Museum
- 64 Ponosnih 70 let obstoja kluba Ivana Cankarja v Geelongu
- 68 Rojstvo slovenske cerkve v Avstraliji
- 74 Jakob Savinšek: Človeško srce

GOSPOD JEZUS,

nauči me ljubiti,
kot ljubiš Ti.
Odpri moje srce,
da bom v drugih videl dobro
in jih sprejemal takšne, kot so.
Odvzemi mi sebičnost in ponos,
namesto tega pa me napolni
s potrpežljivostjo in nežnostjo.
Naj tvoja ljubezen
teče skozi mene do vseh,
ki jih srečujem. Amen.

Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: cerkev Marijinega obiskanja
na Cankarjevem vrhu ljubljanskega
hriba Rožnik (foto: p. SP)

Spodaj: dvanajst apostolov, Great
Ocean Road, Viktorija (foto: p. SP)

Spoštovani n dragi rojaki!

Jesenski čas se bliža koncu, kajti na duri že trka botra zima. V Sloveniji pa se v pomladnem razpoloženju bohotijo šmarnice in vse druge pomladanske cvetke, ki s svojo lepoto in dišavo pozdravljajo šmarnico Kraljico. Kaj ni mesec maj res nekaj posebnega? V tem času sem se rad zatekal k Mariji z molitvijo brata Juniperja: *O Marija, ti cvetlica, šmarnica si majnika, lepa vseh cvetlic kraljica, kar jih celi svet ima. Torej tebi pesmi krasne, o Marija, se pojo, slave tvoje vence krasne spleta zemlja in nebo. O Marija, zvezda jasna, lepša kakor sonce si, vsa si sveta, vsa si krasna, polna Božje milosti. O Marija, ti kraljica, z rajsko zarjo venčana, si brezmadežna Devica, mati Sina Božjega. Bodi naša pomočnica, prosi za nas Jezusa. Amen.*

Marija je tista nežna, materinska pot, ki nas vedno neposredno vodi k Jezusu. Ljubiti njo, pomeni odpreti vrata najbolj varni ljubezni, kar jih človek lahko izkusi na zemlji. Ljubiti Marijo s srcem otroka. Marija ne pričakuje od nas zapletenih teoloških razprav, ampak srce otroka, ki zaupa svoji materi. Ljubiti Marijo pomeni, vzeti jo k sebi. Kot jo je apostol Janez pod križem vzela k sebi, jo tudi mi povabimo v svoj vsakdan – v svojo kuhinjo, v svojo službo, v svoje skrbi ... Vsak dan ji namenimo vsaj kratek pozdrav, kot bi ga namenili svoji zemeljski materi. Marija se veseli našega pozdrava, še posebej če prihaja iz iskrenega srca. Starodavna krščanska tradicija pravi, da je Marijin plašč dovolj velik, da pod njim najde zavetje vsak, ki si tega želi.

Ko se počutimo nevredne, se ne skrivajmo pred Bogom. Zatecimo se k Mariji. Ona je, kot jo imenujemo v enem od vzklikov pri litanijah, *Pribežališče grešnikov* – ona naše prošnje očisti in jih s svojo materinsko roko izroči svojemu Sinu. Ko ne vemo, katero pot bi izbrali, jo prosimo: »Mati, pokaži mi pot.« Marija, ki je rekla »da« Božjemu načrtu, nam bo pomagala najti mir. Najlepši način, kako izkazati Mariji ljubezen, je, da poskušamo živeti, kot je živela ona. Da se naučimo utišati hrup sveta v nas, da bomo sposobni slišati naš notranji glas in spoznati, kaj je Božja volja za nas. Imejmo tudi odprte oči, da bomo videli stisko bližnjega in mu po svojih močeh pomagali. Ostanimo zvesti Jezusu tudi takrat, ko je

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Simon Peter Berlec OFM**, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. Darko Žnidaršič OFM, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address): MISLI, PO Box 3200, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | E-mail: slomission.misli@gmail.com | Naročnina za 2026** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew: MISLI, BSB: 06 3142.** Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišvo** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor | **Tisk (Printing):** Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne. **Misli na spletu:** Sebastjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. **Tam kliknite na MISLI.** | ISSN 1443-8364

težko, ko drugi od nas odhajajo, ko se čutimo osamljene in čisto zapuščene. Marija nam bo izprosila moč za našo vztrajnost.

V dolgih zimskih večerih, ki se nam bližajo, naj bo Marija tista, ki bo v naš dom prinašala mir. Ko bomo molili rožni venec, ne premišljujmo le o njenem življenju, ampak ji dovolimo, da bo ona z našimi prsti prebirala niti našega življenja in jih razvijala v čudovito podobo Boga.

Marija nas nikoli ne ustavi pri sebi. Ona je kot okno – ko gledamo vanjo, vidimo svetlobo, ki prihaja od Sonca (Jezusa). Bolj ko jo bomo ljubili, bolj bomo postali sposobni ljubiti tudi Boga.

Pa še kratka misel ob 75. obletnici izhajanja naše revije *Misli*. Naslovil bi jo: *Tričetr stoletja – most med nebom in zemljo*. Ob tej častitljivi obletnici se oziram na

pot, ki je bila vse prej kot lahka. Prepričan pa sem, da je vedno skušala ostati zvesta svojemu poslanstvu. Tričetr stoletja izhajanja ni le številka; je pričevanje o živi besedi, ki je desetletja oblikovala duhovno in kulturno podobo svojih bralcev, slovenskih rojakov pod Južnim križem. *Misli* so znale prepletati božje usmiljenje s človeškimi stiskami, vero s kulturo in domovino s širnim svetom. V vseh teh letih so bile prostor dialoga, tolažbe in poglobljenega razmisleka. Hvaležen sem in hvaležni smo vsem urednikom, piscem in bralcem, ki so s svojo »trmo« in predanostjo ohranjali to luč prižgano. Naj *Misli* še naprej ostajajo most, ki nam skozi perspektivo večnosti pomaga razumeti naš čas in nas same.

p. Simon Peter Berlec

GOSPOD VSTAJENJA!

Glej, po svetu se Tvoja aleluja
pogreza v vojnah in nasilju,
v revščini, lakoti in osamljenosti;
Tvoja aleluja se duši v smogu in smeteh,
in se utaplja v solzah lačnih in ranjenih otrok;
joj, tam vidim le veliki petek trpljenja,
tam vidim le grobove, ki niso prazni!

Gospod vstajenja!
Postavi nam svet zopet na noge,
na novo ga zavrti v pravo smer;
naj se vrtil k Tebi,
naj se vrtil k človeku,
naj se vrtil k miru,
naj se vrtil k življenju,
naj se vrtil z ljubeznijo!

Gospod vstajenja!
Pri nas pa lahko praznujemo vstajenje,
tu, pri nas, še lahko pojemo veselo alelujo;
mi lahko vstanemo s Teboj iz groba,
mi lahko vstanemo k novemu upanju,
mi imamo srečno veliko noč
ob kresovih, polnih mizah in rokovanju.

Gospod vstajenja!
Bodi zahvaljen za ta veliki dar,
za to našo srečno veliko noč,
in ne presliši naše prošnje,
da bi je bili deležni tudi drugi,
saj si vendar vstal za vse!

p. Pavle Jakop

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

DVAJSET LET ŠKOFIJ CELJE, NOVO MESTO IN MURSKA SOBOTA

Dva dni po veliki noči, 7. aprila, je minilo 20 let od upravne preureditve Cerkev v Sloveniji, s katero smo dobili tri nove škofije: celjsko, novomeško in murskosoboško, mariborska škofija pa je bila povzdignjena v nadškofijo. V novomeški stolnici so jubilejno slovesnost ob 20-letnici ustanovitve škofije pripravili 11. aprila. Zahvalno mašo je ob somaševanju škofov in duhovnikov daroval ordinarij škof Andrej Saje, pridigal pa je ljubljanski nadškof Stanislav Zore. V nagovoru je čestital škofiji ob jubileju ter poudaril, da je april za Novo mesto skozi zgodovino pomenil poseben milostni čas, saj so z njim povezani ključni trenutki razvoja mesta, kapitlja in škofije. Spomnil je na ustanovitev Novega mesta leta 1365, na ustanovitev kolegiatega kapitlja leta 1493, in na ustanovitev novomeške škofije 2006; vse to se je zgodilo v mesecu aprilu. Ob tem je dejal, da se to zgodovinsko dogajanje v resnici začinja pri velikonočnem oznanilu o vstalem Kristusu, iz katerega je zraslo življenje Cerkev. Nadškof Zore je zatem dejal, da prihodnost Cerkev ni odvisna od zunanje moči, ampak od zvestobe temeljnim držam prve krščanske skupnosti: nauku apostolov, občestvu, lomljenju kruha in molitvi. Po njegovih besedah to pomeni, da kristjani tudi danes vztrajajo v veri v Boga Stvarnika,

gradijo občestvo kljub razlikam, živijo iz evharistije in zaupajo moči vztrajne molitve. Prav v tej zvestobi je po njegovem prepričanju zagotovilo, da bo novomeška škofija tudi v prihodnje živela, rasla in z zaupanjem gledala naprej. Ob koncu je zbrane nagovoril še škof Andrej Saje. V središče je postavil hvaležnost za dosedanjo pot in pogum za prihodnost. Zbrane je povabil, naj zaradi manjšega števila duhovnikov in vernikov s še večjo zavzetostjo in odgovornostjo sodelujejo pri življenju župnij in škofije. V celjski škofiji bo zahvalna maša 31. maja. Že 19. maja pa pripravljajo v Narodnem domu slavnostno akademijo, kjer bodo ovrednotili pomen škofije za širši kulturni in družbeni prostor. V škofiji Murska Sobota pa bo osrednja slovesnost v stolni cerkvi 25. junija. Povezali jo bodo s Halasovim molitvenim shodom, ki vsako leto na ta dan poteka v Črešovcih.

IZIDOR ZAVRŠNIK NA POTI DO OLTARJA

Šele po osamosvojitvi Slovenije smo slišali, da imamo tudi »slovenskega« Maksimilijana Kolbeja. To je Izidor Završnik. V duhovnika je bil posvečen na začetku vojne, maja 1941. V tem poklicu je bil slabi dve leti. Od tega je polovico časa preživel v zaporu, kjer so ga Nemci strahovito mučili. Ko so na pepelnico sredo 1943 med jetniki izbirali talce in je bil kot deseti v vrsti izbran tudi mlad fant Franc Žvan, se je Izidor, ki je stal poleg njega, ponudil, da ga zamenja. Tako je

šel v smrt s preostalimi štiriindvajsetimi jetniki. V jubilejnem letu 2000 je bil uvrščen med slovenske pričevalce za vero. Potem, ko so zbrali dovolj gradiva in pričevanj o tem, se je na obletnico smrti v njegovi domači župniji na Gomilskem začel škofijski postopek za njegovo beatifikacijo. Najprej so imeli mašo, ki jo je daroval celjski škof Maksimilijan Matjaž. Pri pridigi je med drugim dejal: »Zbrali smo se pri sveti maši na dan obletnice smrti našega Božjega služabnika Izidorja Završnika. Bil je 10. marec 1943, ko so v jutranjih urah na dvorišču zapora v Mariboru postrojili skoraj tristo ujetnikov, jih izmed njih izbrali petindvajset in odvedli k streljanju. Med njimi je bil tudi naš rojak, mladi duhovnik Izidor, ki je v teh zadnjih trenutkih svojega življenja sprejel odločitev, da stopi na mesto še mlajšega moža in daruje svoje življenje ...« Sledila je prva seja komisije za beatifikacijo Izidorja Završnika, ki jo vodi postulator Silvo Šinkovec.

PARLAMENTARNE VOLITVE 2026

Državna volilna komisija je prve dni aprila potrdila izide volitev, ki so pote-

kale 22. marca. Volilna udeležba je bila približno 70-odstotna. V državni zbor se je uvrstilo sedem strank oziroma list. Največ glasov, 28,66 odstotka, je dobilo Gibanje Svoboda Roberta Goloba in s tem 29 poslanskih sedežev. SDS Janeza Janše je ob 27,88-odstotni podpori dobila 28 sedežev. Na tretje mesto se je z 9,26 odstotno podporo in devetimi sedeži uvrstila skupna lista NSi, SLS in Fokus. Dobrih šest odstotkov podpore in po šest poslanskih mest sta dobili SD in Demokrati. Približno odstotek manj in po pet poslancev sta dobili lista Levica in Vesna ter Resnica. Kako so glasovali Slovenci po svetu? Po podatkih, ki so v splošnem volilnem imeniku, bi morale glasovnice prejeti skoraj 114.000 volivcev. Koliko jih je glasovnice dobilo, in to pravočasno, ni znano. Nazaj v Slovenijo jih je prispelo 13.202, ki so bile tudi veljavne. Državna volilna komisija, ki je na tokratnih volitvah večkrat delovala v nasprotju z volilno zakonodajo in imela velike težave z objavo podatkov, podrobnosti o izvedbi volitev na tujem ni razkrila.

TRETJI STEBER

Predsednica države Nataša Pirc Musar je dan po volitvah predstavnik strank, ki so se uvrstile v parlament, pozvala, naj čim prej sedejo za pogajalsko mizo in dodala: »Kdorkoli mi bo prinesel 46 glasov, bo dobil mandat z moje strani.« Premier in predsednik Svobode Robert Golob, ki je razglasil zmago, je takoj začel pogovore o oblikovanju razvojne koalicije in k temu povabil vse demokratične stranke. Napovedal je vlado narodne enotnosti, a pri tem izključil SDS, ki jo je podprla skoraj tretjina

volivcev. Njen predsednik Janez Janša je nato opozoril, da rezultati kažejo na dve možnosti in sicer »ali se nadaljuje ta vlada, kot je bila doslej, ali pa se sestavi vlada okoli Slovenske demokratske stranke«. Golob, največji poraženec volitev, saj je njegova koalicija izgubila kar 13 mandatov, je želel to nadoknaditi s priključitvijo Demokratov in Resnice, a so se oboji uprli. Namesto tega sta se novi stranki v parlamentu povezali s trojčkom NSi, SLS in Fokusom. Nova Slovenija se je namreč pred volitvami povezala s Slovensko ljudsko stranko in novonastalim Fokusom Marka Lotriča. Tako je poleg Golobove Svobode in Janševe SDS nastal tako imenovani tretji steber v parlamentu, ki je na podlagi skupnih točk v programih strank oblikoval zakon o interventnih ukrepih za razvoj Slovenije. Poslali so ga preostalim poslanskim skupinam, a odgo-

vor z nekaj dopolnili dobili le od SDS. Ob tem se je oblikovala tudi večina v državnem zboru, ki je za predsednika izvolila Zorana Stevanovića. Slednjega so z levega političnega pola, kjer so ga prej vabili k sodelovanju, začeli ostro napadati.

NOVA VLADA BO VITKEJŠA

Državni zbor v novi sestavi je na eni od prvih izrednih sej sprejel novelo zakona o vladi. Z njo je SDS predlagala preoblikovanje ministrstev in zmanjšanje z dosedanjih 19 na 14. Ohranila je tudi enega ministra brez listnice, pristojnega za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu. Kot so pojasnili predlagatelji, so želeli s spremembami vzpostaviti bolj kompaktno, učinkovito in cenejše upravljanje z državo. Novelo so podprli poslanci SDS, trojčka NSi, SLS in Fokus, Demokratov, Resnice ter poslanca italijanske in madžarske narodne skupnosti. Proti so bili poslanci Levice in Vesne, poslanci Svobode in SD so bili vzdržani. Polovica poslancev Svobode in SD je bila odsotnih. Glasovanje je potrdilo, da se nam obeta desnosedinska vlada. Golob, ki je v volilni kampanji uporabil politične aktiviste v medijih, del sodne veje oblasti in celo obveščevalno službo, ter pred tem na veliko razmetaval državni denar za kupovanje glasov, se je ob tem sprijaznil z odhodom v opozicijo.

BO JANEZ JANŠA ČETRTIČ SESTAVLJAL VLADO?

Potem, ko je državni zbor podprl novo precej skrčeno shemo ministrstev, je Janez Janša tudi javno napovedal začetek pogovorov o oblikovanju vlade.

Izhodišča za koalicijsko pogodbo je poslal strankam, ki so podprle novelo zakona o vladi. Je pa dodal: »Smo šele pri prvem formalnem okvirju, dobivamo okvir racionalne vlade, ki bi lahko normalno funkcionirala. Potem so na vrsti izhodišča za morebitno koalicijsko pogodbo, potem konkretna vsebina in šele potem kadrovski razrez.« V nadaljevanju pogovora za Planet TV je bil še bolj jasen: »Ko greš gasit nek požar, moraš prej preveriti, ali imaš za to gašenje ustrezno opremo. Če bomo ugotovili, da jo imamo, potem se bomo v to spustili, če ne, pač ne.«

ŠKOFJELOŠKI PASIJON 2026

V prejšnji številki *Misli* je Borut Gartner podrobno predstavil pasijonsko procesijo, ki se je pred več kot tristo leti pomikala po ulicah Škofje Loke, njeno obuditev leta 1999 in Škofjeloški pasijon, ki ga je sam režiral. Kako pa je bilo letos? Ob koncih tedna, od tihe sobote do bele nedelje, se je zvrstilo sedem oziroma osem predstav, le v velikem tednu in za veliko noč so nastopajoči ostali v domačih župnijah pri prazničnih obredih. Pasijon je tokrat prvič režiral Marcelo Brula, ki je pred nekaj leti prišel iz Argentine in tam kot operni pevec

in režiser v slovenski skupnosti nabral dragocene izkušnje. Prva uprizoritev je bila posebno doživetje za nastopajoče in za obiskovalce, saj so vaje in predpremiera potekale podnevi. Večer v mestu je bil dokaj običajen, le ljudi je bilo več kot ponavadi. Štiri prizorišča s tribunami in odri v starem mestnem jedru, kjer se je ustavljala procesija, so nas popeljala stoletja nazaj, ko je bil v samostanski skupnosti pri kapucinih tudi oče Romuald, ki je zapisal besedilo in dodal režijske opombe. Čeprav so ohranili besedilo iz tistega časa in so bili temu primerni tudi kostumi več kot tisoč dvesto nastopajočih, so nagovorili tudi nas. Starodavni pridigi na veliki petek, so sledili prizori raja, prvega greha, izgona in zmagoslavnega prihoda smrti. Zatem zadnja večerja Jezusa s prijatelji, krvavi pot, Judovo izdajstvo in spoznanje greha, ko je že prepozno. V nadaljevanju pa prizori s Pilatom, Herodom, vojaki in nahujskano množico, pa bičanje in kronanje, pot na Golgoto, Jezusova smrt na križu, Mati sedem žalosti, božji grob in potrditev v veri, da se novo življenje začne, kjer se staro sesuje. Kapucin brat Jurij Štravs je vse to, kar se je dogajalo na prizoriščih, povzel z besedami: »Ta človeški odtenek mene osebno navdušuje, kaj šele, da imam potem možnost gledati in doživljati ta Božji odtenek ljubezni. Namenjeno je vse skupaj temu, da nas Božja ljubezen tako nagovori, navduši, da preobrazi naša življenja, da doživimo nov, globlji smisel zakaj biti kristjan, zakaj se truditi, slediti Bogu!« Vodja projekta Jakob Vrhovec pa je naslednji dan na spletu delil prve občutke po prvi uprizoritvi pasijona. Zahvalil se je vsem pasijoncem, od režiserja do

zadnjega v množici nastopajočih, ki je pobiral konjske fige. Spomnil je tudi, kaj pasijon pomeni prostovoljecem, ki so temu namenili tedne svojega časa: »Pomeni dve stvari: gre za izraz vere in pripadnosti, drugo pa je v bistvu to, da gradi lokalne skupnosti.« Režiser Marcelo Brula pa je v spodbudi nastopajočim zapisal, da so postali posebna skupnost, v kateri ni nepomembnih vlog. Kot pravi, pasijon ni sestavljen le iz prizorov, ampak iz ljudi, ki srčno darujejo čas in ostajajo potrpežljivi. Pasijon so ljudje.

EXSODUS 1945: NAŠA KRI

Studio Siposh si že vrsto let prizadeva s filmom osvetliti resnične zgodbe, ki so bile predolgo potisnjene v senco zgodovine, čeprav so ključno zaznamovale razvoj in identiteto našega naroda. Gre za zgodbe, ki nas lahko navdihujejo, učijo, opominjajo in gradijo. Tako so med drugim osvetlili like škofov Slomška, Gnidovca in Vovka, Lojzeta Grozdeta, Filipa Trčelja in Magdalene Gornik. V filmu Nebesa pod Triglavom so se lotili medvojne in povojne tematike. S filmom Exodus 1945: Naša kri – Zgodbe, o katerih se je šepetalo, pa so vsaj delno razkrili, kaj se je pri nas dogajalo maja 1945. Prvi celovečerni film smo si lahko zadnje dni februarja in v marcu ogledali v vseh večjih kinodvoranah po Sloveniji. V nekaj tednih je privabil več kot 25.000 gledalcev, s čimer si je prislužil zlato rolo. V filmu se prepletajo zgodbe s konca druge svetovne vojne, v ospredju pa sta usodi dveh zdravnikov, dr. Valentina Meršola in dr. Janeza Janeža, ki ne glede na najbolj tragične trenutke naše zgodovi-

ne predvsem rešujeta življenja. Prizoru v ljubljanskem Leonišču, kamor so pripeljali ranjenega zavezniškega padalca, sledi priprava sanitetnega vlaka z ranjenci, ki naj bi se pred skoraj gotovo smrtjo rešili na Koroško. Vlak ni prišel do cilja ... V filmu se prepletajo zgodbe omenjenih zdravnikov, ki v težkih razmerah ostajata zvesta Hipokratovi prisegi; dveh Mrakovih deklet, ki pomagata ranjencem; očeta in ranjenega sina, ki se poslovita, da bi vsaj eden preživel; pot beguncev skozi predor v svetlobo na drugi strani; usode tistih, ki so ostali na vlaku. Vse te zgodbe iz prvih dni maja 1945, o katerih se je šepetalo, oživijo na filmskem platnu. Ob podelitvi Zlate role Zveze društev slovenskih filmskih ustvarjalcev je direktor in producent Studia Sipoš David Sipoš, hvaležen za priznanje, dejal, da film ni nastal le kot zgodovinski prikaz težkih trenutkov, temveč kot poskus vračanja dostojanstva: »Nismo želeli le odpirati arhivov, ampak preprosto vrniti dostojanstvo ljudem, ki jim je bilo desetletja odvzeto.« Glede na odzive je še dejal, da je tak film veliko ljudi pričakovalo, potrebovalo in ga toplo sprejelo. Napovedal je tudi nadaljevanje, ki pa je odvisno od finančnih sredstev.

UMRL JE VATIKANSKI KNJIŽNIČAR DR. IVAN REBERNIK

Sredi aprila je v rimski bolnišnici Gemelli umrl Ivan Rebernik, mož trdne vere, zaveden Slovenec in ugleden intelektualc, ki je številnim rojakom odpiral vrata v Vatikan in Rim. Maši zadušnici v Marijini cerkvi na Ulici sprave poleg veleposlaništva Slovenije pri Svetem sedežu je nekaj dni zatem

sledil pogreb na Tevtonsko pokopališče za vatikanskimi zidovi. V Sloveniji so se ga spomnili s sveto mašo v ljubljanski stolnici, ki jo je ob somaševanju škofov in duhovnikov daroval predsednik škofovske konference, novomeški škof Andrej Saje. Ivan Rebernik se je rodil 7. oktobra 1939 v Mariboru, odraščal pa je na Prevaljah. Pri dvajsetih letih se je zaradi pritiskov oblasti in grožnje z zaporom odločil za beg prek meje. Iz Gradca se je napotil v Rim, kjer je bival petinšestdeset let. Pol stoletja je preživel v tako imenovanih papeških knjižnicah: najprej kot študent, zatem kot knjižničar na papeški univerzi Gregoriana, nato četrto stoletja v glavni Vatikanski knjižnici. Tam je bil, ko so spomladi leta 1971 odkrili izvod Trubarjeve Cerkovne ordninge. Nazadnje je bil vodja kataloga papeške knjižnice. Slovenski škofje so mu v zahvalo in priznanje za izredne zasluge na področju diplomatske, vzgojne in bibliotekarske dejavnosti na ravni Vesoljne Cerkve in Cerkve na Slovenskem podelili odličje sv. Cirila in Metoda. Po osamosvojitvi

je bil Ivan Rebernik tudi veleposlanik Slovenije v Vatikanu, ter tako prispeval k utrjevanju odnosov med državama. Za to delo je pred leti dobil še državno odlikovanje – srebrni red za zasluge.

ŠMARNICE 2026

Maj je Marijin mesec, njegov sestavni del pa so šmarnice, ljudska pobožnost s kratkimi razmišljanji za vsak dan. Prav je, da tokrat opozorimo nanje, saj so posvečene dvema priljubljenima svetnikoma: sv. Frančišku Asiškemu ob 800. obletnici njegove smrti in sv. Janezu Pavlu II. ob 30. obletnici njegovega prvega obiska v Sloveniji. Prve šmarnice z naslovom *Bogati ubožec iz Assisija*, ki so namenjene otrokom, je pripravil Aco Jerant. V razgibanih zgodbah je predstavil življenje tega svetnika, ki z mnogimi pobudami še danes prenavlja Cerkev. Šmarnice za odrasle z naslovom *Ves tvoj*, pa je sestavila Urška Smerkolj. Govorijo o velikem poljskem papežu, njegovem delu za vesoljno Cerkev in njegovi povezanosti z našim narodom in našo krajevno Cerkvijo, ki jo je prvič obiskal leta 1996. Ob obletnici prvega obiska se bo pri nas zvrstilo več praznovanj, od Brezije do ljubljanske stolnice.

Slovenian Mission Adelaide

p. Simon Peter Berlec OFM, Mobile: 0455 444 912
47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007
Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007
E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Nagovor nadškofa Stanislava Zoreta pri vstajenski maši v ljubljanski stolnici, 5. 4. 2026

»Kristus je vstal! Zares je vstal! Ta velikonočni pozdrav se danes od vstalega Jezusa Kristusa širi na prve priče vstajenja, na Marijo Magdaleno in drugo Marijo, od njiju na Petra in Janeza in na druge učence, po njih se širi po Jeruzalemu, od koder začne pot po vsem svetu, do skrajnih meja zemlje. Po tistih, ki so verovali, da je Kristus vstal in da živi, se je razširil tudi med naše prednike in po njih danes nagovarja nas. Kristus je vstal! Zares je vstal!

Danes mi prevzemamo poslanstvo teh prič. V današnjem svetu, ki je temačen in mračen, v katerem je več pesti kot ponujenih dlani, več sporov kot oljčnih vejic, več zaprtega obzorja kot zarij vstajenja, je sporočilo, da je Gospod

vstal in živi, pomembnejše in potrebnejše kot napovedi, ki v ljudi prinašajo strah in jih zapirajo v obup. Zato vam vsem, dragi bratje in sestre, iskreno želim, da bi danes srečali Vstalega; ne vem kje, ne vem na kakšen način, ne vem s kakšnim glasom. Vem pa, da tudi danes prihaja v prostore naše zaprtosti, da hodi z nami po poti našega bega, da nas čaka v naši Galileji, da nam tudi danes njegovi angeli z nagrobnih kamnov govorijo, da živega ne moremo iskati med mrtvimi. Vem, da bo nagovoril vsakega izmed nas, vendar je pomembno, da ga ne zapremo v svojo podobo in predstavo o njem. Biti moramo pripravljene na presenečenje, kajti naš Bog je Bog presenečenj. Sporočilo o vstajenju ni sad čustev, ki ne morejo sprejeti dejstev, ne izmišljotina, s katero bi prepričevali sebe in druge. 'Nismo se namreč oprijeli spretno izmišljenih bajk, ko smo vam oznanili moč in prihod našega Gospoda Jezusa Kristusa, ampak smo bili očividci njegove veličine,' zagotavlja apostol Peter (2 Pt 1,16). Apostol Janez pa je še odločnejši: 'Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na lastne oči videli, kar smo si ogledali in kar so naše roke otipale, o Besedi življenja – in življenje se je razodelo; in videli smo in pričujemo in vam oznanjamo večno življenje, ki je bilo pri Očetu in se nam je razodelo – kar smo videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da

bi bili tudi vi v občestvu z nami' (1 Jn 1, 1-3). Iz tega občestva vere, ki sloni na srečanju z vstalim, s katerim so 'jedli in pili, potem ko je vstal od mrtvih' (Apd 10,41), zajema moč in prepričljivost tudi naša vera in naše oznanjevanje. Sporočilo vstajenja je začelo pot v svet po neprespani noči in po težkem jutru. Marija Magdalena tisto noč ni mogla spati. Bolečina je preveč skelela in žalost je bila pregloboka, da bi ji mogel spanec zapreti veke in ji umiriti srce. Zato je navsezgodaj, ko je bila še tema, odšla in se odpravila h grobu, v katerega so položili njenega Gospoda. Niti na kraj pameti ji ni prišlo, da bi mogla pri grobu naleteti na kaj drugega kakor na mogočno skalo, ki so jo zavalili pred vhod v grob, in na pečat, s katerim so hoteli mrtvega zadržati v grobu. Nobena žarka upanja, nobene tihe želje, da bi bilo drugače. Bila pa je velika ljubezen in v tej ljubezni je šla svojo žalost izjokat na Jezusov grob.

Skoraj pretresljivo je, da niti Jezusovi najbližji niso pričakovali vstajenja. Marija, Jezusova mati, se zdi, kot da je iz tega dogajanja odsotna. Ko se je odigrala krvava drama na Kalvariji in je Jožef iz Arimateje skupaj z Nikodemom Jezusovo telo položil v svoj novi grob, ki ga je v skalo vsekal, evangeljska poročila in Apostolska dela o Mariji, Jezusovi materi, umolknejo. Ponovno spregovorijo o njej, ko so po Jezusovem vnebohodu v dvorani zadnje večerje 'enodušno vztrajali v molitvi z ženami in z Jezusovo materjo Marijo in z njegovimi brati' (Apd 1,14). Kako, da se nihče izmed učencev, ki so se pozneje sklicevali, da so z njim jedli in pili, ni spomnil, da je ob vsaki napovedi trpljenja napovedal tudi vstajenje, da bo tretji dan vstal. Zanje je bila smrt tako dokončna in grob tako zapečaten, da se jim je zdela vsaka misel na vstajenje nemogoča. In vendar je Jezus ravno te ljudi naredil za priče svojega vstajenja in oz-

nanjevalce svojega evangelija. Kako je to mogoče? Kaj je bil tisti razlog, da je skupina žalujočih obupancev po vsem svetu raznesla vest, da je Jezus vstal in da živi ter da bomo vstali in živeli tudi mi? In povrh še, da so bili za to pripravljeni umirati?

Odločilno je bilo to, da so tudi v svoji žalosti, v svojem obupu, v svojem begu ostali povezani z Jezusom. Za njim so žalovali, njegova smrt jih je spravljala v obup, na begu so se pogovarjali o njem. Marija Magdalena je šla k njemu, čeprav mrtvem, da bi mu pripovedovala, kako ji je hudo. Učenca na poti v Emavs sta premlevala dogodke, ki so se zgodili v Jeruzalemu in so ju pognali v beg. In vse je bilo povezano z Jezusom. Učenci so trepetali pred tistimi, ki so obsodili Jezusa, saj so vedeli, da so jih videvali v njegovi družbi.

Čeprav so ga položili v grob, jih je še vedno povezoval med seboj. Še več. Iskali so ga. Seveda na napačnem kraju in na napačen način. 'Kaj iščete živega med mrtvimi?' sta angela nagovorila žene, ki so prišle h grobu (Lk 24,5).

Nazadnje so ga vsi našli. Kajti Bog najde tistega, ki ga iskreno išče. Sv. Avguštin je povedal: 'Ne bi Te iskal, če me ne bi že našel.'

Kakor so učenci in žene iskali Jezusa v hrepenenju srca, na poti h grobu, v medsebojnih pogovorih – na tako zelo različne načine – tako smo tudi mi danes povabljeni, da ne izgubimo upanja. Jezus tudi vsakega izmed nas čaka pri grobu našega žalovanja, na poti našega bega, v dvorani naših strahov, da se nam pridruži, da se nam odprejo oči, da ga spoznamo in ga gremo oznanjat. Ko sta Peter in Janez stopila v grob, sta

tam videla povoje in prtič, ki je bil na Jezusovi glavi. Za Petra so bila ta znamenja dokaz, da se je v grobu zgodilo nekaj čudnega, nenavadnega, za Janeza so bila ista znamenja začetek verovanja. Znamenja smrti, ki spregovorijo o življenju.

Dragi bratje in sestre, naj nas letošnje praznovanje velike noči spodbudi, da bomo vedno, v vsaki življenjski okoliščini šli iskat Jezusa, da mu povemo, kako živimo in kaj se nam dogaja. Bodi te prepričani, da ga boste našli, živega boste našli in tudi vas bo prijel za roko in vas popeljal v življenje, da boste živeli z njim.

'Povej nam, Marija, kaj si videla na poti?' 'Grob Kristusa živega in slavo sem videla vstalega, angelske priče, prtič in povoje: vstal je Kristus, upanje moje.' Bratje in sestre, naj vas napolni sporočilo vstajenja, in prosim vas, da ga v očeh, srcih in besedah nosite v ta svet. Svet potrebuje Kristusa kot odrešenika, kot vstalega, in vi mu ga lahko prinesete! Veselo alelujo vam in vsem vašim. Amen.«

**msgr. Stanislav Zore OFM,
ljubljski nadškof metropolit**

V mesecu marcu smo se srečali v soboto, 14. 3., in v aprilu v soboto, 18. 4., obakrat ob 11. uri. Po maši smo v dvoranci poklepetali ob kavici in pecivu.

V aprilu, na veliko noč, je bila maša tudi v nedeljo, 5. aprila ob 10. uri. Daroval jo je Father Francis Bulipe, SMM (Assistant Priest of the Adelaide Cathedral Parish). Hvala vsem, ki ste pomagali pri pripravi velikonočne slovesnosti.

V mesecu juniju bo maša v soboto, 20. junija ob 11. uri. **V mesecu juliju** bo maša v soboto, 18. julija ob 11. uri. **V mesecu avgustu** bo maša na slovesni praznik MARIJINEGA VNEBOVZETJA, v soboto, 15. avgusta ob 11. uri.

Na voljo za spoved, pogovor sem na sobotni dan po osmi uri zjutraj in tudi po maši do 17. ure (5 pm). Pred prihodom me, prosim, pokličite. Hvala. Če bi si želeli duhovnega pogovora ali da vas obiščem, me lahko vedno pokličete na mobilno številko 0455 444 912.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev, še vedno obstaja možnost, da mašo v slovenskem jeziku spremljate na družbenem omrežju. V

Melbournu prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (v Adelaidi je takrat ura 9.30 am). Facebook stran je: Slovenian Mission Melbourne <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

Tudi na ta način smo lahko povezani in v oddaljeni bližini.

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Vlaganje v spomine (37)

Vstopili smo v čudovito obdobje vrtnic in potonik, belokranjski in drugi vrtovi dehtijo in sijejo v nešteti barvah. Trenutno se sicer repenčijo ledeni možje – Pankracij, Servacij in Bonifacij s polulano Zofko –, ohladilo se je, grmi, treska in se zliva z neba, zato bo marsikateri zlahka cvet klonil pod bičanjem dežja. Pa je tako kar prav; zemlja je padavine krvavo potrebovala.

Bele potonike

Če bi izbirala najbolj nepozabne trenutke teh zadnjih mesecev, takšne, ko se ti že samo ob spominu nanje naježi koža in se ti nekaj toplega razlije po trebuhu, bi bil to ogled Škofjeloškega pasijona, o katerem ste lahko brali v obširnem članku v prejšnjih *Mislih*. Ampak o njem brati ali pa ga videti, doživeti, sta dve zelo različni stvari. Sama sem zanj prvič slišala pred slabimi dvajsetimi leti, ko je njegov takratni režiser Borut Gartner poiskal pomoč našega atka. Najbrž zaradi pomoči pri jezikovnih izzivih, ne vem natančno; vem samo, da sta postala dobra prijatelja. In tako smo na režiserjevo povabilo atek, Brane in jaz leta 2009 prvič gledali Škofjeloški pasijon s častnih sedežev na škofjeloškem Mestnem trgu. Priznam, da si prej nisem prav predstavljala neskončne množice nastopajočih, ki se bo vila po starih ulicah in kar na štirih prizoriščih enako uprizorila Kristusovo kalvarijo. Bile so me same

oči: prizori, ki so se vrstili pred menoj so bili nabiti z energijo, ne samo zaradi števila sodelujočih, ampak tudi pisanih kostumov in scenografije, premičnih odrov, ki jih je nosilo tudi do dvajset nosačev, vozov, na katerih so konji vlekli bolj množične prizore, neznosnega vpitja ob Jezusovem zasmehovanju, hrzanja konj, hudobnega smeha peklenščkov in milozvočnega rotenja angelov, glasbe ... Besedilo mi je ob vsej tej pisani vizualni gostiji nekako ušlo, kljub moji veliki ljubezni do slovenskega jezika.

Letos, ko je bilo po dolgem času spet leto Škofjeloškega pasijona, nanj nisem mislila iti; zapomnila sem si ga kot dogodek, ki ga vidiš enkrat in si ga zapomniš za vse življenje. Potem pa je znanka kupila karto preveč in mi ponudila, da grem z njimi. Predstava je bila ravno na predvečer cvetne nedelje, pa še tako udobno sem samo prisledla v avto, brez skrbi, kako se bom pozno ponoči sama vračala čez Gorjance (od Semiča do Škofje Loke je namreč kar dobri dve uri vožnje). Že nekaj kilometrov pred škofjeloškim centrom smo imeli na voljo parkirišča, kjer smo presedli na posebej za to organizirane avtobuse, ki so občinstvo zapeljali do središča starega mesta. Lepo je bilo videti gruče ljudi s košarami, nahrbtniki, odejami (konec marca so bile noči še zelo hladne) – sodobni romarji, ki smo se prek mostiča, osvetljenega z baklami, zgrinjali med umetelne starodavne fasade mogočnih hiš; v temo Jezusovega križanja, v Jeruzalem leta 33 po Kristusu. Čisto

Prizor iz Škofjeloškega pasijona

zares sem dobila občutek, da sem stopila v časovni stroj, ki me je ponesel daleč v preteklost. In tam sem ostala ves čas, dobri dve uri in pol, kolikor je trajala predstava. Zanimivo je bilo, da se je čarovnija časovnega preskoka očitno zgodila tudi drugim gledalcem, saj je med nami vladala tišina; nobenega klepetanja ni bilo, nobenega šumenja z vrečkami, noben mobilni ni zazvonil, pa tudi drugače je le redkokdo slikal z njim, kot se na veliko in prav moteče dogaja na drugih prireditvah in koncertih – res smo, dobesedno z zadržanim dihom, vsi zbrano sledili dogajanju. Kot bi bili tudi sami del te pasijonske procesije in se bomo z vživetjem vanjo vsaj delno spokorili svojih grehov. Strašljivo je bilo spremljati iz prizora v prizor bolj izmučenega in krvavega Jezusa, še bolj strašljivo pa vojake, Pilata, ljudstvo, ki so ga mirne duše obsodili na smrt. Tokrat se me je, še bolj

kot dovršene gibljive slike, ki so se vrstile pred mano, dotaknilo besedilo – ta najstarejši ohranjeni dramski tekst, ki ga je med leti 1715 do 1727 po predlogah starejših slovenskih pasijonskih procesij napisal loški kapucin, oče Romuald iz Štandreža pri Gorici. Kakšno neverjetno moč ima jezik, slovenski jezik, čeprav v starodobni različici in škofjeloškem narečju. Še posebej besede angelov, ki so se izmenično karajoče obračali na nas (občinstvo – ljudstvo – grešnike) in roteče, ljubeče, potrpežljivo na Jezusa, naj ne gre do konca, naj vendar spregleda, za koga se bo žrtvoval. Ob zaključku pa so tudi občinstvo povabili k petju, da smo s Slomškovo »O sveti križ« skupaj vstopili v pasijon. Naravnost veličastno je iz tolikih grl zazvenelo: *O sveti križ, življenja luč! O sveti križ, nebeški ključ! Ponižno te častimo, zvestobo obljubimo.* Po koncu smo vsi še kar malo obsedeli, spokorjeni, kot v transu, preden smo po isti poti med starimi hišami, prek z baklami osvetljenega mostička zapustili staro mesto in se vrnili v sedanost. Ko smo čakali na avtobuse, ki nas bodo razvozili do parkiranih avtomobilov, so se okrog sprehajali še vedno kostumirani nastopajoči: vojaki, Marije, Jezusi, angeli, hudiči ... Prav zanimivo jih je bilo videti med normalno oblečenimi ljudmi in nasmehnila sem se ob misli, kako debelo bi pogledal naključni turist, ki bi ga pot ob tem času zanesla v Škofja Loko, nevednega, kaj se tam dogaja.

Dotaknila se me je letos, še bolj kot ponavadi, ta Jezusova samota. Kako sam je bil na koncu, nerazumljen, zaradi svoje vere celo preziran. In bolj kot ponavadi sem tudi razumela, zakaj so ga v smrt pognali isti ljudje, ki so ga prej oboževali.

Spreminjajoča se vrtnica (Rosa Mutabilis)

Z razstave Spominske knjige v SEM

Ker ga na neki točki niso več razumeli. Tuj jim je postal zaradi svoje nepremakljive moralne drže. Zaradi nedojemljive, brezkompromisne ljubezni do njih, ki je niso bili sposobni. Najbrž se to dogaja z leti: starejši, kot si in bližje, kot si tudi svojemu koncu, bolj razumeš pasijonsko tragedijo – kako smo s starostjo zmeraj bolj sami in nerazumljeni. Znameniti švicarski psihiater in psiholog Carl Gustav Jung, ki je bil strokovnjak na področju človeških čustev, je o samoti povedal: »Človek ni osamljen zato, ker okrog njena ni ljudi, ampak, ker je nesposoben drugemu razložiti stvari, ki so zanj pomembne.« Prava osamljenost torej ni, da si sam, ampak da z drugimi ne moreš deliti svojega notranjega sveta. Odnosi zahtevajo razumevanje, ne samo navzočnosti.

Normalno je, da smo radi obkroženi z drugimi ljudmi, sploh s prijatelji. Spomnim se, kako širok je bil ta krog, ko smo bili še mularija in nas je zanimalo toliko istih stvari. Glasba, ples v disku, vaške veselice, štopanje na morje, pohodi v hribe, zabave po zidanicah ... Luštno je bilo in občutek sem imela, da smo si vsi nepopisno blizu. Seveda, na zunaj smo bili v naših zanimanjih precej enaki, nismo pa se takrat še toliko ukvarjali z globokimi pogovori in izpovedovanjem naše notranjosti.

In potem človek odraste, zgodi se mu življenje, gre starosti naproti. Spreminja se in marsikaj ga začne vznemirjati. Morda ne vsakega, veliko jih še vedno uživa na veselicah ali vsakršnih obletnicah, kjer se pošteno najedo, napijejo, naplešejo in še tedne ob kavicah razpravljajo o »carski fešti«, po domače povedano pijančevanju. Če pa slučajno sodiš v kategorijo »bolj zapletenih«, ker bi se raje pogovarjal o resnejših, pomembnejših temah, delil znanje in širil svoje obzorje, tudi razložil kakšne svoje dvome in strahove, se tvoj cvetni nabor prijateljev kaj hitro »osuje«. Tudi se ljudje

v zrelih letih v sodobnem času vedno bolj posvečajo svojemu videzu; pojavijo se gube, sivi lasje in pleše, viseči trebuhu in mlahave nadlahti. In najbrž je že tako pri človeškem rodu, da raje vlaga »nase«, se pravi v tisto vidno, kot »vase«, tja, kamor nihče ne vidi. To pa je, v dobi razcveta plastične kirurgije, za dobro plačilo še kako mogoče. Se je pred kratkim oglasil prijatelj, s katerim sva z Branetom veliko prepotovala skupaj. Vedno je bil malo čudaški in egoističen, svoj tip pač, in vedno je bil plešast. Če kaj, me je bolj motil njegov značaj kot pleša. Tako ali tako se danes vsi plešasti moški brijejo po glavi in so videti čisto v redu. Pove, da je bil na konzultaciji o njegovi naglavni »lisi« (ne, on ni plešast, mu je menda razložil plastični kirurg, on ima liso). In se je odločil, da si bo dal na tisto zaplato gole kože napikirati lase, ker se bo tako baje bolje počutil. Poseg stane 3.000 evrov in zakaj si tega ne bi privoščil, če si lahko. Ob najinem muzanju je človek, ki je samo štiri leta mlajši od mene, izjavil: »No, v vaju se pač ne spleča več vlagat.« Mislim, da se ne spleča več vlagat v naše prijateljstvo, bi mu najraje rekla. Lep primer, kako se prijatelji s starostjo oddaljimo drug od drugega, ker so nam pomembne druge stvari.

K temu razmišljanju o Jezusovem (človekovem) trpljenju in osamljenosti, ki se je vsak otepa po svoje, se mi kot tretja pomembna razsežnost zadnjih nekaj mesecev pritakne tudi razstava z naslovom Spominske knjige, ki so jo na zanimiv način, kot nekakšen skupnostni projekt, pripravili v Slovenskem etnografskem muzeju. Poleti je muzej namreč javno pozval k delitvi spominskih knjig in osebnih zgodb. Odziv je bil izjemen, saj je kar 57 posameznikov za razstavo posodilo 132 spominskih knjig. Očitno še kako drži tista misel, ki so jo tako radi zapisovali vanje: *»Vse odhaja kakor tiha reka, le spomini spremljajo človeka.«* Med njimi sem bila tudi sama. Ideja se mi je zdela krasna, saj sem v zadnjih letih precej pospravljala za dragimi pokojniki in shranila marsikatero zanimivo stvar. Ker svojo spominsko knjigo s punčko in kužkom na naslovnici čuvam kot zaklad že od osnovne šole, sem shranila tudi mamičino, pa spominsko knjigo Branetove mame z zanimivimi platnicami iz školjk – najbrž je bila kupljena kje na morju. Branetov ata je imel manjšo, res skromno; samo skupaj sešite liste brez trdih platnic – spominska knjiga je bila v starih časih tudi stvar prestiža, vsak si je ni mogel privoščiti. Kot posebni varuhi časa so krožile med prijatelji, sorodniki, sošolci in učitelji, vanje so ljudje zapisovali verze in življenjske nasvete in njihove strani krasili z risbami. Avtorica razstave Sonja Kogej Rus je zapisala, da *»vsaka spominska knjiga, predstavljena na razstavi, pripoveduje zgodbo o ljudeh, ki so jo soustvarjali, in o tistih, ki jo še danes skrbno hranijo. Njena moč je v povezovanju preteklosti s sedanostjo ter ohranjanju dragocene trenutke otroštva in mladosti, sčasoma pa postane neprecenljiva zbirka osebne zgodovine, spominov in čustev. Tam so imena oseb, ki jih ni več, vrednote, s katerimi so odraščali, sledi otroštva, ki ga ne moreš več ponoviti. Spominske knjige niso le pričevalci neke nostalgije navade, ampak živ dokaz, kako močno ljudje potrebujemo spomin, ki ga lahko dobesedno držimo v dlani.«*

Tik pred tem, ko je etnografski muzej ljudi zaprosil, da posodijo svoje spominske knjige, me na obisku pri prijateljici za rokav pocuka njena osemletna

vnukinja: »A mi boš nekaj narisala v spominsko knjigo?« vpraša. »Seveda, samo jo bom vzela domov, da malo razmislim,« ji rečem. »Ne, ne – zdaj nariši, na hitro, saj znaš!« mi moli zvezek, bolj nekakšno beležko z zavihanimi vogali, nič kaj podobno »sveti« knjigi iz mojega otroštva. V njej so take in drugačne krace; neka prijateljica ji je narisala vsaj pet risbic, eno bolj površno od druge. Vzdihnem, izberem stran, rišem brez pravega veselja, ne vem, kaj naj ji napišem zraven. Že za pravo posvetilo si je treba vzeti čas. Vse se mi zdi tako narobe, tako instant. Kot otrok mi niti na misel ne bi prišlo, da spominsko knjigo postavim na mizo, polno jedi, kjer bi se lahko pomastila, umazala. Temu primerno se tudi sama bolj malo potrudim – morje, sončni zahod, dva angelčka se smejeta z oblaka. Poceni kič, nič drugega. Kratek »hvala« in že mi deklica potegne beležko iz rok in jo porine pod nos drugemu gostu. Spodbujena s tem dogodkom zapišem tole osebno zgodbo o spominski knjigi, ki je bila prav tako predstavljena na razstavi: *»Spominska knjiga je zame sveta knjiga naše preteklosti. Če jo skušam prenesti v današnje izrazoslovje, je bila pred dobo računalnikov nekakšen tvoj Facebookov profil, le da so bili prijatelji, ki so se smeli nesmrtno zapisati vanjo, pravi, znani, ljubljene. Najprej seveda tvoji domači – v moji tudi kuža Bedo, ki sem mu za to priložnost v davnih sedemdesetih namazala šapo s črnilom in mu jo odtisnila. Danes potrdimo prošnje za prijateljstvo na FB mimogrede, celo neznancem, samo da bi imeli več sledilcev, všečkov in komentarjev; takrat si tistemu, ki si mu zaupal svojo spominsko knjigo, izkazal čast. Nisi je dal kar vsakemu. Potem si napeto čakal, da se knjiga vrne k tebi in neučakano listal za novim risanjem in pisanjem. Včasih sem bila tudi razočarana, priznam, ko je bila slika prekopirana in napisane vrstice 'zlajnane'. Nekaj posebnega je bilo v tej potrpežljivosti, v tem pričakovanju – draž, vznemirjenje, čutnost dotika –, česar moderna doba instantnih odzivov skorajda več ne pozna. Vsakič, ko spominsko knjigo vzamem v roke, padem v to intenzivno občutje, kot bi skozme stekel električni tok.«*

Naslednjič pa se bom spet malo bolj posvetila mojemu ljubemu rastlinskemu in živalskemu svetu. Na pravkar zaključenem izobraževanju o gobah sem izvedela res neverjetne stvari. Boste videli!

Spominske knjige od mene, Branetove mame in mamice

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM
Mobile: 0455 444 912
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 3200, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

MESEC JUNIJ je zaznamovan s praznikom (letošnje leto v petek, 12. junija) in češčenjem Jezusovega Srca. Jezusova srčna rana molče dokazuje, kako nas Jezus nepreklicno ljubi. V mnogih cerkvah po Sloveniji takrat berejo »Vrtnice«. V litanijah Srca Jezusovega se zvrsti 33 vzklikov, ki nam odkrivajo vsebino našega verovanja. »Srce« je simbol za resnično ljubezen. V knjigah Nove zaveze je »srce« simbol Božje ljubezni, miru in sprave, plemenitosti in ponižnosti. V tem duhu kristjani poznamo vzklik: *Jezus krotki in iz srca ponižni, upodobi naše srce*

po svojem srcu. Slovenska ljudska cerkvena pesem poje: »Darujemo vdano ti svoje srce.« Podobna ji je druga: »Jezus hoče v srce priti.« In tretja: »Prečisto Jezusa Srce, oltar ti vse sladkosti.« Junijsko češčenje izpostavlja Jezusovo srce kot vir milosti in ljubezni, ki človeka vabi k prenovi in globljemu duhovnemu življenju. Jezus nas ljubi z ljubeznijo, ki nima meja in ne pozna pogojev. Njegovo srce je odprto v vsakem trenutku, ne glede na to, kje se nahajamo ali kaj čutimo. Jezus nas ne gleda skozi naše napake, neuspehe ali tisto, kar bi si morda želeli spremeniti na sebi. On vidi naše srce in naše bistvo. Zanj smo dragocen biser. Njegova ljubezen ni nagrada za naše dobro vedenje. Ne pravi: »Ljubim te bom, če boš popoln.« Pravi: »Ljubim te, ker si moj.« Ta ljubezen je varen pristan, kjer se nam ni treba pretvarjati ali nositi mask. Ko nam je težko in ko se počutimo nevredne, je On tisti, ki nas drži za roko. Njegova brezmejnost pomeni, da nas nikoli ne zapusti, tudi ko se nam zdi, da smo čisto sami. Dovolimo si začutiti, da smo ljubljene otroci, vredni vsega dobrega, preprosto zato, ker smo.

Jezus Kristus, ko je vse temno in občutimo le svojo šibkost in nemoč, nam daj začutiti svojo navzočnost, svojo ljubezen in svojo moč. Pomagaj nam popolnoma zaupati v tvojo Ljubezen, ki nas ščiti, in v moč, ki nas krepi, da nas nič ne bo moglo prestrašiti ali skrbeti. Zakaj le če bomo živeli v tvoji bližini, bomo videli tvojo roko, tvojo pot in tvojo voljo v vseh stvareh.

Gospod Jezus, v mesecu juniju, ki je posvečen tvojemu Presvetemu Srcu, se ti izročam z vsem, kar sem. Hvala ti, ker tvoje Srce bije zame z neskončno ljubeznijo in usmiljenjem. Prosim te, prenovi

moje srce. Odzemi mu trdoto, strah in sebičnost ter vanj vlij svojo milino in mir. Nauči me ljubiti, kot ljubiš ti, in mi pomagaj, da bi v tvojem Srcu vedno našel zavetje in moč za vsakdanje preizkušnje.

Jezus krotki in iz srca ponižni, upodobi naše srce po svojem Srcu. Amen.

V nedeljo, 22. marca 2026, smo se ob 12.30 zbrali na Slovenskem društvu Jadran in tam darovali sv. mašo v čast sv. Jožefu. Zbralo se nas je kar lepo število.

Na cvetno soboto dopoldne, 28. marca, so pridne gospe izdelovale butarice (spletle so jih več kot sto), ki so na cvetno nedeljo, ko smo jih blagoslovili, razveselile marsikatero družino. V cerkvi smo pri maši prisluhnili dramatiziranemu branju pasijona.

Za nami so tudi velikonočni prazniki. Da so bili res lepi, gre zahvala tudi Vam, ki ste na svoj način sodelovali in po svojih močeh prispevali svoj delež, da je bila praznična pahljača bolj pisana. Nemogoče je sodelavce naštetih po imenih, ker bi lahko komu storil krivico, zato naj velja moja zahvala vsem in vsakomur: Bog povrni. Hvala tudi za vsa voščila, dobre želje in vaše darove. Prvo nedeljo v maju, 3. maja 2026, smo obhajali materinski dan. Učenci

Slomškove šole so, pod budnimi očmi učiteljice Julie Kure Bogovič in ravnateljice Veronice Smrdel Roberts, v dvorani pripravili kratek program za mamice. V imenu vseh, hvala.

ZAHVALA

Iskrena hvala Simonu Grilju in vsej njegovi družini za umetelno postavitve letošnjega božjega groba v lurški votlini.

NEDELJA, 7. junij 2026 – slovesni praznik sv. Rešnjega telesa in krvi. V Kewju bo maša ob 10. uri. Na koncu bomo prosili za blagoslov z besedami: *»Nebeški blagoslov naj blagoslavlja, varuje in ohranja naš kraj in vse, ki v njem prebivamo, tudi polja in sadove zemlje, da jih bomo zdravi uživali. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.«* Na ta dan še posebej obujamo vero, da je Jezus pri vsaki maši resnično navzoč s svojima telesom in krvjo. To je središče krščanske vere. Domače ime za ta praznik je telovo. Praznik nima stalnega datuma, saj je določen glede na praznovanje velike noči. Obhajamo ga na prvi četrtek po nedelji Svete Trojice. Praznik je zapovedan, zato se katoličani ta dan udeležijo bogoslužja.

Milka Kutin

MAŠA ZA DOMOVINO ob dnevu državnosti republike Slovenije bo v nedeljo, 21. junija 2026, ob 10. uri. Bogu smo lahko zelo hvaležni, da imamo lastno državo. Molimo zanjo in za njene voditelje in vse njene prebivalce, pa čeprav nas kar nekaj kilometrov ločuje od naše rodne domovine. Spodbujam Vas, da v četrtek, 25. junija, na sam praznični dan, doma izobesite slovensko zastavo.

V ponedeljek, 29. junija 2026, je praznik, ki je posvečen apostoloma Petru in Pavlu. Petra imenujemo »prvak apostolov«, ker mu je Jezus določil vodstveno vlogo v svoji Cerkvi, Pavlu pa pravimo »apostol narodov«, ker je bil po posebni božji izvolitvi največji misijonar vseh časov. Skupaj godujeta zato, ker sta skupaj dala življenje za

Kristusa. Apostola Petra upodabljajo s ključi v rokah. Za svojega zavetnika so si sv. Petra izbrali kamnarji, zidarji, ribiči, čolnarji, kovači in drugi obrtniki. Apostola Pavla upodabljajo z brado (filozof), s knjigo (pisatelj) in z mečem (božja beseda, pa tudi orodje njegovega mučeništva). Največkrat je njegov kip na oltarjih skupaj s kipom sv. Petra. Zaradi njegovega tkalskega poklica se mu priporočajo tkalci, vrvarji, izdelovalci preprog, pletarji in sedlarji (ker je ob spreobrnitvi padel s konja).

ŽEGNANJE v čast zavetnikoma naše cerkve, svetima bratoma Cirilu in Metodu, praznujemo vedno prvo nedeljo v mesecu juliju (njun praznik je 5. julija). Letos bo prva nedelja prav na njun praznik. Ob koncu maše bomo zapeli zahvalno pesem Bogu za vse milosti,

Peter Belec

ki jih prejemamo v našem svetišču. Pridne gospodinje prosim za dobrote iz domače kuhinje, da se bomo po maši lahko skupaj okrepčali.

Devetindvajseta obletnica smrti patra Bazilija bo v nedeljo, 26. julija 2026. S hvaležnostjo se ga bomo spomnili pri maši ob 10. uri. Ob tej priložnosti izrekam iskreno zahvalo članicam Društva sv. Eme, ki vsak mesec darujejo za mašo za pokojnega patra, za sestre ter za žive in pokojne članice Društva sv. Eme.

Slovesni praznik MARIJINEGA VNEBOVZETJA bo v soboto, 15. avgusta. Ker bom ta dan med slovenskimi rojaki v Adelaidi bomo posvetitev slovenskega naroda Materi Božji obnovili v nedeljo, 16. avgusta 2026.

Še naprej Vas prijazno vabim, da se v prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati. Hvala za Vaše sodelovanje in razumevanje.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: Slovenian Mission Melbourne <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

KRST

SEBASTIAN ADAM BAVCAR je v nedeljo, 3. maja 2026, v naši cerkvi v Kewju prejel zakrament sv. krsta. Čestitke staršema Adamu in Brittany Bavcar, ter botroma Kayli Demuri in Trentu Duncanu.

ODŠLI SO

FRANC VERKO je umrl v petek, 6. marca 2026, v Peter James Centru v Burwood Eastu. Rodil se je 31. decembra 1937 v vasi Goriški Vrh. Od njega smo se poslovili v ponedeljek, 16. marca 2026, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10.30 smo darovali mašo zadušnico. Po njej smo ga odpeljali na upepelitev na Springvale Botanical Cemetery.

Tam smo se ob 12.15 zbrali v Wilson Chapelu. Franc se je rodil v družini, kjer je bilo dvanajst otrok. Družina je bila revna, mama je ostala doma in skrbela za otroke, oče pa je delal kot hišnik. Kljub težavam je družino povezovala močna vez, ki je Franca spremljala vse življenje. Ko je dopolnil pet let, se je začela vojna. Bilo je težko in negotovo obdobje. Leta 1956 je odšel na obvezno služenje vojaškega roka, ki je v tistem času trajalo dve leti. Po končanem služenju je delal kot poštar. Leta 1961 sta se skupaj z bratom Alojzijem odločila, da bosta zapustila Slovenijo in se podala proti daljni Avstraliji. Ko sta prispela tja, sta prve tri mesece preživela v migrantskem centru v Bonegilli, potem pa dve leti v Baragovem domu v Kewju, kjer sta našla skupnost fantov in podporo za začetek novega življenja v Avstraliji. Franc je kmalu odkril svojo strast do igranja klarineta.

Leta 1962 se je na daljavo poročil z Olgo, leta 1963 pa sta se poročila v Kewju v kapeli, ki je bila del Baragovega doma. Franc in Olga sta si zgradila življenje, ki je temeljilo na trdem delu, zvestobi in predanosti. Njun prvi dom je bil v Ferntree Gullyju. Franc je najprej eno leto delal v papirnici, nato pa postal kotlar v podjetju Barker Engineering, kjer je delal 30 let. Franc ni bil le vesten delavec, bil je tudi človek, ki je ljubil glasbo. Igral je klarinet v glasbeni skupini Bled, kasneje pa v Slovenskem kvintetu. Igrali so slovensko glasbo in tako daleč od doma ohranjali svojo kulturo in tradicijo. Nastopali so v slovenskih, avstrijskih in nemških klubih. Kjerkoli so igrali, so prinašali veselje.

Sočutje ženi Olgi, bratu Ferdu in sestri Julki v Sloveniji, sestri Berti v Avstriji, ter vsem sorodnikom in prijateljem.

PAVEL (Paul) BRODEJ je umrl v soboto, 7. marca 2026, v Kalyna Care Aged Caru v Delaheyju. Rodil se je 21. decembra 1926 v vasi Spodnji Dolič. Od njega smo se poslovili v petek, 13. marca 2026, v cerkvi Sacred Heart v St Albansu. Ob 13. uri (1 pm) smo darovali mašo zadušnico, po njej smo ga pokopali na pokopališču Keilor. Vnuk Mason je o dedku med drugim povedal:

»... My grandpa was 99 years old. To live to 99 is remarkable, and when you really think about that number, it is hard to imagine just how much life, experience, and memory can be held within it. There are so many stories I could tell about grandpa, and just as many stories he told himself. And for those who knew him well, you would know just how long those stories could go for — 99 years' worth. ... One of the things that always stood out to me about grandpa was how switched on he was. He was always keeping track of something. Whether it was rainfall, time, energy, or money, he paid attention. He liked to know where things stood. He noticed details, he kept count, and he had a mind that was always active. There was something very sharp and very deliberate about the way he moved through life.

Grandpa was a hardworking man who spent much of his life on his farm raising cattle, and earlier in life, he had also owned a butcher shop. But the life he built was not only measured in the work he did, it was also in the family

he raised. He was a father to his two sons, David and Paul, and that family is part of the lasting legacy of his life.

My grandpa was also the kind of man who seemed to have nine lives. Living to 99 is extraordinary on its own, but it is even more remarkable to those who knew how much he had already come through to reach that age. And yet, not only did he overcome all of them, but he also went on to live a long and meaningful life. There was a resilience in him that was impossible not to admire.

The Slovenia Club was also an important part of grandpa's life. He spent many years there among friends, cherishing the company and the sense of community it gave him. He loved sitting down for a game of cards, sharing stories, laughter, and time with the people around him. And he especially loved dancing to Slovenian music with his dear wife Olga – moments that speak not only to the joy he found there, but to the love and companionship they shared throughout their lives. ... Since Grandma passed away last year, Grandpa carried her with him in everything. He would often say that she visited him in his dreams, as though their love refused to be separated by time or distance. In his final days, he spoke of her constantly, of how deeply he missed her and how much he longed to see her again. And after a lifetime spent side by side, it brings us comfort to believe that he has now found his way back to her, and that they are together once more.

It is a sad thing to now speak of both you and grandma in memory, but there is also comfort in believing that after

all this time, you are together again. You will both be deeply missed, always remembered, and forever loved. May you rest in eternal peace.«
Sočutje sinovoma Paulu in Davidu, vnukinjama Victorii in Imogen, vnučkom Jordanu, Masonu in Jettu, ter sestri Verici v Sloveniji.

DRAGA VADNJAL, rojena HRVATIN, je umrla v četrtek, 19. marca 2026, v Embracia Moonee Valley Aged Caru v Avondale Heightsu. Rodila se je 29. junija 1934 v Trpčanah. Od nje smo se poslovili v ponedeljek, 30. marca 2026, v cerkvi St Martin de Porres v Avondale Heightsu. Ob 11. uri smo darovali mašo zadušnico, po njej smo jo pokopali na pokopališču Keilor. S sestro Ljubo sta bili enojajčni dvojčici. Bili sta tako majhni in krhki, da so še tisti dan poklicali duhovnika, naj ju krsti, saj niso pričakovali, da bosta preživeli. Že od samega začetka sta bili borki. Dve leti pred njima se je rodila sestra Vida, devet let za njima sestra Marija in nazadnje še brat Jože, ki je bil trinajst let mlajši od Drage.

Draga je bila nadarjena že od otroških let. Ponudili so ji štipendijo, ki jo je zavrnila, saj ni želela živeti v internatu, ker bi morala biti ločena od svoje družine. Prav močna ljubezen do družine jo je na koncu pripeljala v Avstralijo. Leta 1954 se je njena starejša sestra Vida kot prva preselila v Avstralijo. Ljuba, njena sestra dvojčica, ji je sledila tri mesece kasneje. Sedmega maja 1956 je 22-letna Draga sledila stopinjam svojih sester. Plačala je, da jo je nekdo pretihotapil čez mejo v Italijo. Enajst mesecev je preživela v treh različnih begunskih centrih in dva meseca kot

gospodinja v zasebnem gospodinjstvu. Leta 1957 je končno prispela v Avstralijo. Dvajsetega februarja 1960 se je poročila s Francem Vadnjalom. Leta 1961 sta kupila parcelo in si zgradila dom. Vselila sta se junija 1962. Oba sta zelo rada plesala. Imela sta odličen občutek za ritem in sta se na plesišču odlično dopolnjevala. Kot ustanovna člana sta se udeleževala vseh prirediteljstev v slovenskem klubu Jadran. Na različne načine je prispevala k delovanju kluba. Še posebej znani so bili njeni krofi. Izračunala je, da jih je v vseh teh letih spekla več kot 25 tisoč. Rada je pletla, šivala, kvačkala, pekla, kuhala, vrtnarila, vlagala hrano ... Njena hiša je bila vzor popolnosti. Vrhunec tedna je bilo njeno nedeljsko kosilo s tremi hodi. Smrt moža leta 1991, ko je bil star 63 let, je bila za vso družino težek udarec. Draga, ki je bila takrat stara 57 let, si ni več znala predstavljati upokojitve – tistega posebnega skupnega časa, ki ga zakonca preživita v svojih zlatih letih. Bila je pametna, prijazna in velikodušna ženska, ponosna Avstralka in ponosna Slovenka. Avstralski način življenja je sprejela z odprtim srcem, vendar nikoli ni pozabila svojih korenin. Srčno je ljubila slovensko skupnost, družina pa ji je pomenila vse.

Sočutje sinu Ivanu, hčerki Mariji, vnukinjam Michaelle, Katherine in Jessici, vnukoma Marku in Alexandru, ter bratu Jožetu v Sloveniji.

MILICA KOSI, rojena ROŠKAR, je umrla v torek, 24. marca 2026, v Calvary Viewhills Manor – Residential Aged Caru v Endeavour Hillsu. Rodila se je 26. avgusta 1928 v Bodislavcih

pri Mali Nedelji. Od nje so se poslovili v torek, 31. marca 2026, v cerkvi St Paul Apostle v Endeavour Hillsu. Ob 11. uri so darovali mašo zadušnico, po njej so jo odpeljali na upepelitev.

Sočutje hčerki Sylvii, sinu Tonyju, vnukinjama Carolyn in Kayli, vnukom Stephenu, Davidu in Trentu, pravnučinjam Aaliyah, Isabelli, Tayi, Lexie, Scarlett, Sophii in Avi, ter pravnukom Jordanu, Zacu, Ethanu, Dashu in Josefumu.

VIRGILIJ (Virgil) GOMIZEL je umrl v ponedeljek, 30. marca 2026, v Mecwacare Simon Price Centru v Mont Albert Northu. Rodil se je 27. januarja 1928 v vasi Križ pri Sežani. Od njega smo se poslovili v petek, 17. aprila 2026, v naši cerkvi v Kewju. Ob 11.30 smo darovali mašo zadušnico. Po njej smo ga, v družinskem krogu, pokopali na Eltham Cemetery Trustu na Elthamu. Družina je imela kmetijo in starši so vedno mislili, da bo on prevzel njeno vodenje. Virgilij pa je imel drugačne načrte, saj si je od življenja želel več. Na podlagi trenutnega navdiha se je odločil, da se pridruži partizanskemu boju. To se je zgodilo decembra 1943, mesec dni preden je dopolnil šestnajst let. Vojna seveda ni bila pustolovščina, ki jo je pričakoval. Hudo ga je ranil »šrapnel«, poseben topovski izstrelek, in tako je več mesecev preživel v partizanski bolnišnici. Ena od njegovih poškodb je zahtevala operacijo, pri kateri so mu morali amputirati tisto, kar je ostalo od prsta. Seveda je v partizanski bolnišnici primanjkovalo medicinskih pripomočkov, med njimi tudi anestetikov. V skladu z dobro staro slovensko metodologijo reševanja problemov so

se odločili, da jim bo pomagala mlada medicinska sestra po imenu Cilka. To je storila tako, da je med posegom njegov obraz potisnila v svoj dekolt. Virgilij se je rad pošalil, da bi mu takrat lahko odrezali celo roko, pa mu ne bi bilo mar, tako srečen je bil. Po vojni se je težko prilagajal življenju pod vodstvom komunistične stranke, ki je takrat zahtevala popolno zvestobo. Obtožili so ga, da je konformist – nezadovoljen državljan, kritičen do vlade. Obsojen je bil na družbeno-popravno delo in poslani so ga na Goli otok, kjer je bilo tajno politično delovno taborišče. Vedno je omalovaževal grozote političnega zapora in raje pripovedoval o sklenjenih prijateljstvih ter veselju, ki ga je tam doživljal pri vodenju slovenskega zbora. Ko so ga izpustili, se je odločil pobegniti čez mejo v Trst v Italijo. Prvič jo je prečkal maja 1951. Kmalu je spoznal, da ne more oditi brez svoje ljubljene Dragice, zato se je mesec dni kasneje vrnil. Nedolgo zatem sta skupaj pobegnili čez mejo. Odločila sta se za izselitev v Avstralijo. Poročila sta se v begunskem taborišču in kmalu zatem vkrcala na ladjo *Castel Bianco*, s katero sta 27. decembra 1951 prispela v Avstralijo. Bil je navdušen bralec vojnih zgodb in imel izjemno bogato znanje o geografiji in svetovni zgodovini. Zelo je bil predan slovenski skupnosti. Sodelovanje v odboru, v zboru, v balinarski ekipi in organizacija šahovskih tekmovanj so bile stvari, ki so mu pripadale veliko zadovoljstva. Bil je velik podpornik kluba (SDM). Kot člana, ki sta bila dejavna že od skromnih začetkov kluba – ustanovna in častna člana –, sta Virgilij in njegova žena Dragica del zgodovine SDM. Seveda je bila Dra-

gica ljubezen njegovega življenja. Že od prvega dne, ko jo je spoznal, je vedel, da mu je usojeno z njo ostati za vedno. Skoraj jima je uspelo. V 74 letih skupnega življenja sta ustvarila mnogo srečnih spominov. Zelo je bil ponosen na njeno sposobnost in odločnost, da se uči novih stvari in pomaga drugim. V poznejših letih se je z velikim navdušenjem lotil tehnologije. Ker se je odločil, da bo napisal spomine, se je moral naučiti uporabljati računalnik. Večkrat je izgubil dokument, njegov zet Peter pa je poskušal podatke obnoviti. Skoraj deset let je porabil za urejanje in izpopolnjevanje besedila, ki ga je poslal tudi svoji družini v Sloveniji. Njegov prijatelj z Golega otoka je zapiske predložil Univerzi v Ljubljani, kjer so jih objavili v okviru projekta Slovenska sprava. Knjigo *Moje življenje* hranijo kot arhivsko referenčno delo, ki ima zgodovinski pomen. Ob izidu knjige je nastopil na televiziji in se kasneje spet srečal z medicinsko sestro Cilko iz partizanske bolnišnice. Bil je neizmerno ponosen, da je lahko povedal svojo zgodbo in osmisli težave, ki jih je preстал. Smrt žene Dragice junija 2024 ga je močno zaznamovala. Njegovo zdravje se je poslabšalo, a je še vedno našel veselje v majhnih stvareh. Bil je človek, ki je rad delil dobro voljo, nasmeh, velikodušnost, iskrenost ... Sočutje sinu Henryju, hčerki Vivienne, vnukom Adamu, Marku, Matthewju in Marcusu, ter vnukinjama Nicole in Tanyi.

HERMINA VOLK, rojena GUSTINČIČ, je umrla v torek, 14. aprila 2026, v Sunshine Hospitalu v St Albansu. Rodila se je 7. oktobra 1931 v vasi Tatre. Od

nje smo se poslovili v sredo, 29. aprila 2026, v cerkvi St Martin de Porres v Avondale Heightsu. Ob 11. uri smo zmolili rožni venec in darovali mašo zadušnico. Po njej smo jo pokopali na pokopališču Keilor. Hermina je prišla v Avstralijo leta 1955. Prvega oktobra 1955 se je v Yarravillu poročila z Antonom Volkom. Živela sta v Footscrayju, kjer so se jima pridružili trije sinovi, Marijan, Frank in Anthony. Delala je v podjetjih Rheem in Olympic General Products. Po upokojitvi se je družina preselila v East Keilor.

Sočutje sinu Franku in Anthonyju, vnukinji Monique, vnukoma Mathewju in Nathanu, bratu Ivanu v Avstraliji, ter bratoma Vinku in Franu v Sloveniji.

JOŽEFA HRVATIN, rojena ULJAN, je umrla v ponedeljek, 20. aprila 2026, v Doutta Galla Lynch's Bridge Aged Caru v Kensingtonu. Rodila se je 18. marca 1935 v Zabičah pri Ilirski Bistrici. Od nje smo se poslovili v četrtek, 30. aprila 2026, v cerkvi Sacred Heart v St Alban-su. Ob 10. uri smo zmolili rožni venec in darovali mašo zadušnico. Po njej smo jo pokopali na pokopališču Keilor. V družini so bile tri sestre: Frančiška, ki je še mlada umrla, Jožefa, imenovana tudi Pepca, in Emilija (Milka). Leta 1951 je Jožefa dobila službo v gozdarskem podjetju Gorni. Tam so ji ponudili štipendijo za študij kmetijstva v Ljubljani. Po končanem študiju ji je isto podjetje ponudilo službo v drevesničarskem oddelku, kjer je cepila nove gozdne rastline in drevesa. Leta 1953 je spoznala Edvarda Hrvatina, avgusta 1954 pa sta se odločila za beg čez slovensko mejo v Trst v Italiji. Poročila sta se 16. oktobra 1954, skupaj s štirimi

drugimi pari. Status begunca sta dobila 22. novembra 1954. Na silvestrovo 1954 sta odletela iz Milana v Avstralijo in 6. januarja 1955 prispela v Sydney. Nato sta se z vlakom odpeljala v begunski center Bonegilla, kjer sta oba dobila delo v tovarni sadnih konzerv v Sheppartonu.

Potem sta se preselila v Melbourne, kjer sta najprej najela stanovanje v Fitzroyu, nato pa kupila svojo prvo hišo v Yarravillu, in v njej omogočila bivanje drugim na novo prispelim Slovencem, dokler se niso postavili na noge. Svojo sanjsko hišo sta zgradila v North Altoni, po 23 letih življenja v njej pa sta leta 1986 zgradila hišo v Keilor Downs. Julija 1955 se jima je rodil sin Michael, leta 1966 pa hčerka Tania. Jožefa je v Melbournu opravljala različna dela, njeno zadnje delovno mesto je bilo v podjetju Kraft Foods v Port Melbourne, kjer je delala 16 let. Bila je dejavna članica društva Jadran. Podpirala je slovensko skupnost, delovala v odboru ter pomagala v kuhinji – znamenite so postale njene potice. Po smrti moža Edvarda leta 2018 je naslednjih šest let živela sama, zaradi posledic možganske kapi pa je zadnje obdobje preživela v domu za ostarele.

Sočutje sinu Michaelu, hčerki Tanii, vnukinji Rebeci, vnukoma Robertu in Aaronu, pravnukinjama Shae in Elli, ter sestri Milki v Sloveniji.

Daniel in Hayley Suselj sta uredništvu sporočila:

DANILO SUŠELJ je umrl v soboto, 28. februarja 2026, v Bendigo Health Hospitalu v Bendigu. Rodil se je 15. septembra 1942 v vasi Gornja Koša-

na pri Pivki. Od njega so se poslovili 11. marca 2026 v cerkvi St Liborius v Eaglehawk. Pokopali so ga v Remembrance Parku v Eaglehawk. Ko je Danilo dopolnil 18 let, je zapustil rodno Slovenijo in se podal proti daljni Avstraliji. V Melbourne je prišel leta 1961. Poročil se je z Darinko Šober. Rodila sta se jima hčerka Helen in sin Daniel. Iz Melbourne se je preselil v kraj Mia Mia v centralni Viktoriji, kjer je kupil majhno farmo. Od tam se je preselil v Heathcote, kjer je delal na žagi. Ob upokojitvi se je preselil v Bendigo, kjer sta živela njegova otroka Helen in Daniel. Ponosen je bil na svojih pet vnukov: Darcyja, Ryana, Rickyja, Douglasa in Sama.

Marko in Jing Jing Pintar

Anica, 80 let, in Lojze Markič

Stanko Tehovnik

Lidia Bole

Marija Bezlaj

Milka Brožič, 90 let

Frančeska Deželak

Jože, 90 let, in Danila Štolfa

Slovenian Mission Sydney

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

ŠMARNICE

Vse že zeleno je in vse cveti,
majnik ves Mariji v čast dehti.
Najlepše pa dišijo bele šmarnice,
ki lepše so – kot majske zarjice ...

Ti drobni cvetovi, po stebelcu nabrani,
so z nami Mariji v čast dani
kot molitev šmarnična, polna poleta –
iz čiste duše Njej – v dar izpeta ...

Naj z našimi mislimi Mariji zadiši
kot cvetki drobni Njej – beli šmarnični,
ki ob listih skrivajo se in tako diše.
Najlepše cvetke res ste – bele šmarnice ...

Ni čudno, da ste za Marijo izbrane
in v molitvi v čast Njej ste dane,
za otroške lepe – srečne, nedolžne
duš'ce,
misli in molitvice – ve, ljube rož'ce ...

Janez Slapar – Temšak

MED NAMI JE BILO ...

VELIKONOČNI PRAZNIKI so nam zno-
va vlili veselje in upanje, ki ga prinaša
vstali Gospod Jezus Kristus. Naj se še v
Mislih iz srca zahvalim vsem, ki ste so-
delovali pri obredih velikega tedna, pri

velikonočni vigilijski procesiji
in velikonočnih sv. mašah, pri našem
pirhovanju na velikonočni ponedeljek.
Bilo je zares lepo in vreme sončno vse
dni, letos ni bilo prevroče – po zelo vro-
čem poletju in naši jeseni, tudi v Canber-

ri, ki je že hladnejša, nobenega mraza.
Zvečer po vigiliji mi naš faran pravi, da
zna biti dež naslednje, velikonočno jut-
ro. »Če bo dež, bomo pač v cerkvi,« sem
dejal. Vseeno smo pripravili banderi,
kip Vstalega Zveličarja, zvonce in druge
stvari. Vendar je deževalo že ponoči, do
jutra se je posušilo in malo pred sed-
mo zjutraj so nas pobožali prvi sončni
žarki, ki so nas obsijali med procesi-
jo. Hvala našim pevcem; organistoma
Damijanu Nemešu in Martinu Kondi
(organistka Carmen je bila odsotna);
bralcem; mašnima pomočnikoma Jože-
tu Marinču in Josephu Paulu; Josephu
Saamanu; Sonji Fisher, ki je postavila
in okrasila s cvetjem Božji grob; so-

sedom melkitom, ki so tudi letos lepo
okrasili naš oltar s cvetjem, njihovima
duhovnikoma Fr Georgesu in Fr Mar-
cusu; Damijanu Fortuni, ki vsako leto
pripravi velikonočni ogenj. Hvala Wal-
terju Šuberju in Božu Žaji, ki sta nosila
banderi, Andrewu Šuberju, ki je nosil
kip Vstalega Zveličarja. Posebna zahva-
la Olgi Konda, ki je skuhala kosilo na
našem pirhovanju, Jožici Modrijančič,
Tanji Resnik, Danici Grželj in Danici
Petrič, Rudiju Korparju, Stanku Ko-
larju, Royalu in Elizabeth Herenini, ki
čistita našo dvorano in prostore ob njej,
in drugim.
Hvala Vam, rojaki, za Vašo zvestobo,
molitve, voščila in darove!

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

ŠMARNICE v mesecu maju imamo vsak četrtek pri sv. maši ob 10.30 dopoldne in vsako nedeljo pri sv. maši ob 9.30 dopoldne.

V mesecu juniju bomo enako kot šmarnice imeli VRTNICE. Vrtnice – pobožnosti v čast Srcu Jezusovemu in razmišljanja – so manj znane kot šmarnice, marsikje jih celo ne poznajo, vendar vsak vernik (lahko) šteje, prispeva k razpoznavnosti in pobožnosti v čast Jezusovemu Srcu in Marijinemu Srcu. Tudi sam za vrtnice nisem vedel, dokler nisem prišel v samostan, in vedno nosim v srcu sliko z glavnega oltarja naše cerkve sv. Jakoba st. v Kamniku, kjer se Jezus razodene sv. Marjeti Mariji Alakok: »Poglej to Srce, ki je ljudi tako goreče ljubilo ...«

ZA MATERINSKI DAN voščimo vsem materam. Spomnimo se tudi na duhovno materinstvo in očetovstvo (na to se večkrat ne spomnimo!), na nenadomestljivo vlogo botrov, čeprav se je življenje in vloga teh zelo spremenila, vendar osnovno poslanstvo – pomoč pri vzgoji – ostajata, ker je vzgoja danes zelo potisnjena na rob. Od lanskega leta je materinski dan tudi papeška nedelja, prva obletnica papeža Leona XIV., zato pri sv. maši zapojemo zahvalno pesem in molimo za svetega očeta. Hvaležen spomin ostaja na prejšnje papeže: sv. Janeza Pavla II., ki je pred 30 leti obiskal našo Slovenijo, na Benedikta XVI., na papeža Frančiška, ki je odšel k Očetu pred dobrim letom. Vsak pa ima svoj stil oznanjevanja in vodenja Božjega ljudstva, Božja slava in blagor

Božjega ljudstva pa sta najprej. »Vsak otrok prinese svojo žlico na svet, je znan slovenski pregovor, in vsak papež, tudi novi, bo prinesel svojo žlico v oznanjevanju. Oznanjamo pa najprej Jezusa Kristusa, križanega in vstalega,« sem lani povedal v pogovoru z Lentijem Lenkom na našem radiu.

NA BINKOŠTNO NEDELJO, 24. 5., bomo po praznični sv. maši imeli BBQ – piknik v naši dvorani ob 1. obletnici obveščanja VOSA (Voice of Slovenian Australians) in 2. obletnici delovanja našega radia, ki ima studio v kletnih prostorih našega misijona – v nekdanji sobi Igralske družine Merrylands. Priďte in pogledjte. Prijave in prispevke za kosilo že sprejemamo (\$ 25, otroci do 12. leta \$ 10).

NA PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA IN REŠNJE KRVI (pri nas v nedeljo, 7. 6.) bomo imeli po sv. maši evharistično pobožnost – češčenje Najsvetejšega in blagoslov na vse štiri strani.

Za sv. mašo za domovino obvestimo.

WOLLONGONG – FIGTREE – HRVAŠKA CERKEV MARIJE KRALJICE

Sv. maša je vsako 2. nedeljo v mesecu ob 4.00 popoldne do vključno septembra, od oktobra in v poletnem času pa ob 5.00 popoldne. Potrudimo se za udeležbo, omogočimo prevoz tistim, ki ga nimajo, in obvestimo se med seboj. Na veliko noč, 5. 4., smo obhajali sv. mašo opoldne, ker sem zvečer maševal v Canberri, vendar nas je bilo pri sv. maši zelo malo, samo enajst. Bolne in starejše rojake z veseljem obiščem po predhodnem obvestilu ali dogovoru. Če kdaj ne bo šlo v nedeljo, se dogovorimo še za kakšen dan, ali tiste četrte, ko imam sestanek duhovniškega sveta na škofiji.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maša je vsako 3. nedeljo v mesecu zvečer. Od maja do septembra bodo sv. maše ob 5.00 popoldne: 17. 5., 21. 6., 19. 7. in 16. 8. Septembra in naprej pa spet ob 6.00 zvečer.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Velikonočno sv. mašo na belo nedeljo smo obhajali v lepem vzdušju in prelepem vremenu. Obiskal nas je veleposlanik Marko Ham iz Canberre, ki letos julija končuje svoj mandat v Avstraliji. Po sv. maši smo imeli skupno kosilo in srečanje v restavraciji St. Bernard na Mt. Tamborine. Bogu hvala in Bog lonaj!

Naša naslednja Božja služba bo 2. soboto v septembru, 12. 9., ob 11.00 dopoldne. Takrat bo sv. maša v glavnem Marijinem svetišču, od koder bomo po angelovem češčenju šli v procesiji h kapelici Marije Pomagaj in zapeli litanije Matere Božje.

V novembru bo sv. maša v soboto, 14. 11., ob 11.00 dopoldne v kapelici Marije Pomagaj in molitev za naše rajne. Za druga bogoslužja se dogovorimo.

ŠTIRIDESET LET ŠKOFIJE PARRAMATTA

Osmega aprila letos je naša škofija Parramatta, kamor spada naš Merrylands, praznovala svojo 40-letnico. Zahvalna

sv. maša bo v nedeljo, 31. maja, ob 2.00 popoldne. Naš škof msgr. Vincent Long Van Nguyen OFM Conv posebej vabi predstavnike: družine, posameznike, zakonce, zastopnike iz vsake župnije. Sv. mašo bo vodil apostolski nuncij v Avstraliji, nadškof msgr. Charles Balvo, ki se bo takrat tudi poslovil od Avstralije. Letos junija odhaja v pokoj ob svoji 75-letnici.

POROKA

CORENTIN DIDIER CHRISTIAN JULIEN in NICOLE SARAH SAMSA. Priči sta bili Robin Tari in Madeleine Samsa. Santa Sabina College Church, Strathfield, NSW, 14. 3. 2026. Čestitamo!

NAŠI POKOJNI

MARTIN SIMČIČ je umrl v bolnišnici v kraju Ryde, NSW, v ponedeljek, 9. 2. 2026. Rodil se je 27. 10. 1931 v Stari Gorici. Po poklicu je bil zdravstveni delavec, poročen s Kathy Khonke, ki je doma iz Aachena v Nemčiji. Martin zapušča poleg žene Kathy še sinove Petra, Joeja in Davida z ženo Tasho, ter vnuke Lachlana, Ryana, Alexis in Matthewa. K pogrebni obredni smo se zbrali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v torek, 3. 3. 2026, in ga pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

FRANC PEČOVNIK je nepričakovano umrl v bolnišnici Nepean v Penrithu v soboto, 28. 2. 2026. Luč sveta je zagledal 3. 12. 1933 v Zgornji Vižingi pri Vuhredu. Po poklicu je bil voznik viličarja. Poročen je bil z Berto, rojeno Urh. Franc poleg žene Berte zapušča sina Roberta z ženo Cindy, sina Petra z ženo Melisso, vnukinje Isabello, Mirando, Madelaine, Emily in Alanino, v Sloveniji pa brata Stanka in sestro Dragico in njuni družini. Franc Pečovnik in Oto Zore sta bila sodelavca na železnici in dobra prijatelja, prav tako so člani obeh družin zelo povezani. Vsak mesec smo se srečali v Merrylandsu z Zoretovimi, ki naročijo mesečno sv. mašo za pokojno mamo in ženo Štefanijo. Ata Oto Zore bo čez mesec dni praznoval 103. rojstni dan in še vedno prihaja k našim sv. mašam. Pogrebno sv. mašo za Franca smo darovali v torek, 10. 3. 2026, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in ga pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

IVAN RUDOLF je po dolgi bolezni umrl v soboto, 7. 3. 2026, v bolnišnici v Wollongongu. Luč sveta je zagledal 25. 10. 1941 v Spodnjih Ključarovicah v župniji Velika Nedelja pri Ormožu. Leta 1974 sta se poročila z Marinko Srebrnjak z Malega Slatnika pri Novem mestu. V Avstralijo je prišel leta 1970. Po poklicu je bil krojač. Ivan se je dejavno vključil v Slovenski klub Planica v Wollongongu in leta 1979, »še zelo mlad, neizkušen, vendar navdušen«, kot je rad rekel, postal predsednik kluba. Bil je zvest slovenski rojak, sorojakom je bil v veliko oporo. Redno je tudi sodeloval kot bralec pri naših nedeljskih in prazničnih sv. mašah v cerkvi vseh svetih v Figtreeju – Wollongongu, dolga leta je skrbel za nedeljske radijske oddaje in družabna srečanja v klubu, ob večjih slovesnostih je oblekel narodno nošo. Z ženo Marinko sta rada prihajala v Sydney in drugam na slovenske prireditve, na slovenske mladinske koncerte, hodila sta na farmo in imela veliko srce za oba otroka, vnukinjo in vnuka. Ivan zapušča ženo Marinko, hčer Rebecca z možem Adamom, sina Roberta, vnukinjo Misho in vnuka Benjamina, v Sloveniji pa dva brata in tri sestre in njihove družine. Bolehal je že nekaj let, kmalu potem, ko smo se lani poslovili od slovenske cerkve, pa se mu je zdravje poslabšalo. Kljub temu je ostal veder do konca. Prejel je tudi zakramente. Pogreb je bil v ožjem družinskem krogu v torek, 17. 3. 2026, v kapeli pogrebnega zavoda Parsons Funerals v Wollongongu. Nato je bil pokojnik upepeljen. Njegovi domači v Sloveniji so se zbrali isti dan k pogrebni sv. maši, ki jo je daroval p. Ciril A. Božič v samostanski cerkvi sv. Jakoba v Kamniku. Pri nas pa smo

obhajali sv. maši za 7. in 30. dan. Naj Bog obilo poplača njegovo skrb in dobroto! Ivan, hvala Vam za vse!

VALENTINA BEC, rojena ŠAJN, je umrla v domu starejših Catholic Healthcare Holy Spirit v Casuli v soboto, 21. 3. 2026. Luč sveta je zagledala 5. 2. 1927 v Jurščah pri Pivki. Po poklicu je bila čistilka. Poročena je bila s Stanislavom – Savom Becom. Valentina poleg moža Sava zapušča sina Stana ter brata Antona Šajna in njegovo družino. Savo in Valentina sta v domu vsak prvi petek redno prejemale zakramente. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v kapeli Mother of Mercy v Rookwoodu in jo na cvetni petek, 27. 3. 2026, pospremili na tamkajšnje slovensko pokopališče sv. Rafaela.

SILVAN – SILVO FRANCA je umrl v bolnišnici Mater Hospital v Severnem Sydneyju na cvetno soboto, 28. 3. 2026. Rodil se je 24. 8. 1934 v Gračišču v Slovenski Istri, sedaj v župniji Sočerga. Bil je edinec. Po poklicu je bil gradbenik – konstruktor. Poročen je bil z Zoro, rojeno Pavlovec. V bolezni je prejel zakramente. Zapušča ženo Zoro, sina Stojana z ženo Marito, hčer Vesno z možem Davidom, vnuke Natašo, Sofio, Daniela in Victorio. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v torek po veliki noči, 7. 4. 2026, v kapeli Mother of Mercy v Rookwoodu in ga pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela.

MOJCA – MARIJA KOVAČ, rojena PUŠPAN, je umrla v soboto zgodaj zjutraj, 11. 4. 2026, v domu starejših Bolton Clarke v Pemulwuyu, NSW. Rodila se je 29. 11. 1944 v Libeličah

na Koroškem kot najmlajša od štirih otrok. Doma so imeli kmetijo in pomagali drugim kmetom. Mojca je šla pri štirinajstih letih v Ljubljano, po dveh letih emigrirala v Avstrijo, pri osemnajstih pa priletela s Qantasovim letalom v Avstralijo. P. Valerijan ji je našel stanovanje pri slovenski družini, službo je dobila v Kolotexu v Leichardtu. Tam je spoznala Ernesta Kovača iz Doliča na Goričkem. Naslednje leto, 1963, sta se poročila v cerkvi sv. Vincenta v Paddingtonu. Mojca je hitro navezala prijateljske stike s slovenskimi rojaki, drug drugemu so si res pomagali, bili botri otrokom, vsak konec tedna so preživeli kje skupaj, obedovali, pripravljali piknike, praznovanja, šli nabirat češnje, igrali karte in družabne igre. Družina se je kasneje preselila v Greystanes. Leta 1975 so prvič obiskali Slovenijo. Mojca je tudi sicer rada potovala po Evropi in Avstraliji, nekajkrat šla na Novo Zelandijo, pa na Aljasko, v Kanado, ZDA. Rada je imela pustolovščine, pripovedovala kdaj o njih, vedno pa so bili prvi družina, slovenski rojaki, sosedje in prijatelji. Res je skrbela za nas. Znala je opozoriti, če je bilo potrebno, nikoli pa ni o nikomer rekla česa žalega. V Merrylandsu je pet let kuhala in gospodinjala našim patrom, pomagala pri postrežbi in naših dejavnostih. Za njeno veliko delo in prijateljstvo smo ji zelo hvaležni. Zadnja leta je nosila križ bolezní. Nekaj časa je živela pri hčerki v Wollongongu, pet let pa v domu starejših v Pemulwuyu. Mojca zapuša hčer Barbaro, sina Johna z ženo Jenno, vnuke Aleca z ženo Idalio, Baileyja, Wolffa, Poppy, Blossom, pravnukinji Kymani in

Liso, in druge sorodnike. Moř Ernest je umrl leta 2007. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v sredo, 22. 4. 2026. V slovo sta mami Mojci spregovorili hči Barbara in vnukova žena Idalia. Mojca in moř Ernest počivata na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

BOŽENA CENČIČ, rojena ŠUTIĆ, je umrla v četrtek, 16. 4. 2026, v bolnišnici v Auburnu. Rodila se je 25. 10. 1941 v Gradacu na Makarski rivieri, Hrvaška. V družini je bilo pet otrok, štiri sestre in brat. Otroška leta niso bila lahka, toda rada je pripovedovala o svojih doživetjih. Med vojno so bili izgnani v Egipt in se kasneje srečno vrnili domov. Božena je prišla v Avstralijo 24. 10. 1962. Poročila se je z Ivanom Cenčičem; rodila sta se jima sinova Branko in Niko. Najprej so živeli v Wentworthvillu, od leta 1985 pa v Merrylandsu, kjer so zgradili novo hišo. Božena je bila čistilka v Old Age Hostlu v Pendle Hillu in delala še druga dela. Bila je dobra žena in mama, rada je kuhala, skrbela za vrt, prihajala k bogoslužjem v našo cerkev sv. Rafaela, k molitveni skupini, k različnim dejavnostim in v klube. Rada je potovala, nekajkrat so obiskali Dalmacijo in Slovenijo in druge dežele. Redno smo se srečevali na naših romanjih: v Penrose Parku, Earlwoodu, Mt. Schoenstattu – Mulgoi, obiskala pa je tudi Lurd, Medjugorje, Fatimo, Sveto deželo in Egipt. Božena zapuša sinova Branka in Nika, sestro Anisijo in njeno družino, ter druge sorodnike. Moř Ivan je umrl leta 2007. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v petek, 24. 4. 2026, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu.

Božena in Ivan počivata na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

ANTONIJA – TONČKA POKLAR, rojena DUJC, je umrla 20. 4. 2026 v domu starejših Pines Living v Farrerju, ACT. Rodila se je 22. 1. 1937 v Podgrajah pri Ilirski Bistrici. Imela je brata in tri sestre, vsi so že pokojni. Bila je nadarjena, končala je šole in bila učiteljica matematike in fizike. V domači župniji Podgraje sta se januarja 1970 poročila s Franetom Poklarjem in isto leto prišla v Avstralijo z ladjo okrog Afrike, ker je bil Sueški prekop zaprt. Tončka je morala tako rekoč začeti znova. Poučevala ni več, pač pa sta se z nečakom Evgenom, ki je matematik, večkrat pogovarjala o različnih področjih matematike. V Avstraliji je do upokojitve delala kot čistilka v bolnišnici. Obiskovala je tečaje angleščine, zelo rada je brala, šivala in delala na vrtu. Bila je redna obiskovalka naše slovenske sv. maše v cerkvi sv. Petra in Pavla v Canberri – Garranu, zadnja leta pa sem ji skoraj vsak mesec podelil zakramente v domu starejših. Vesela je bila obiskov in pozornosti svojih domačih in nas, rojakov, in tudi ona je bila zelo pozorna do nas in svojih najdražjih, osrečila nas je z nasmeškom in prijazno besedo. Tončka zapuša svakinjo Marijo Urbas, nečaka Evgena Johna z ženo Heleno, nečaka Igorja z ženo Kristino, pranečake: Alexa z ženo Rachel, Saskio, Oskarja, Lienko, Timoteia, Leona in Sebianu, in sorodnike v Sloveniji. Moř Frane je umrl leta 2018. Otrok nista imela. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v petek, 1. 5. 2026, v cerkvi sv. Petra in Pavla v Garranu, ACT. Pokopana je na pokopališču Woden.

KAPELICA MEMORIAL AND HOW TO DONATE

The committee for the restoration of the Kapelica Memorial at Rookwood Cemetery met on 22 February 2026. The committee determined that the project will be divided into 4 parts:

1. **Kapelica repairs and painting** – the design of the kapelica will remain the same, but repairs will be required to restore it to its original state.
2. **Landscaping** – the garden area in and around the Kapelica will be given a fresh look with new planting and restored seating.
3. **Memorial Stone** – a memorial stone will form part of the landscaping design with all the names of priests and nuns who have served at St Raphael's.
4. **Funding** – the generosity of the Slovenian community will help us achieve our goal. Details for anyone wishing to donate are:

Account Name:

ST RAPHAEL'S BUILDING FUND

Reference:

Kapelica – [your name]

BSB: 062202

Account number: 00902052

Mark Stariha

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Letošnjega velikonočnega praznovanja se je udeležilo res veliko ljudi. Zato smo se na praznik Božjega Usmiljenja, v nedeljo 12. aprila, zbrali pred našo kapelico Marije Pomagaj, saj notri ni bilo prostora za vse. Pater Darko je prišel iz Sydneyja, da je za nas daroval velikonočno sveto mašo. Tokrat nas je obiskal tudi naš veleposlanik Marko Ham iz Canberre. Med nas sta prišla tudi naš častni konzul za Queensland Jurij Karlovšek in bivša konzularka Nevenka Clarke. Oba gosta iz Canberre in Sydneyja sta bila prvič pred našo kapelico v Marijini dolini. Pater Darko jih je pred mašo pozdravil in začel daritev z velikonočno pesmijo. V pridigi nam je razložil velik pomen praznika velike noči – Kristusovega vstajenja, ki ga krščanski svet že dolga stoletja svečano praznuje. Med sveto mašo je vključil več lepih velikonočnih pesmi, ki dajejo prazniku poseben slovenski značaj. S svojim močnim glasom vedno poživi slovesnost. Po maši nas je predsednik naše skupnosti društva Planinka Joe Maver povabil na skupno srečanje v gostišče St

Bernard na Mt Tamborine, kjer je pred kosilom v rezervirani sobi hotela pozdravil goste. Veleposlanik Marko Ham nam je v svojem nagovoru izrazil priznanje in čestitke za dolgoletno delo društva Planinka. Dodal je, da si je dolgo časa želel srečanja z nami in je presenečen nad vztrajnostno slovenske skupnosti, ki lepo skrbi, da se še vedno lahko srečujemo in ohranjamo vezi med sabo.

Nazdravili smo tudi bivšemu predsedniku društva Planinka Tonetu Brožiču ob njegovem 90. rojstnem dnevu. Vsi navzoči smo se po končanem srečanju poslovili v dobri volji in upanju, da se še večkrat srečamo. S patrom Darkom sva nadaljevala pot proti domu v D'Aguiar. Naslednji dan sva nameravala obiskati Danijelo Hliš, ki redno obiskuje Mirko Zavnik v domu za ostarele. Cestne razdalje in čas so nama načrt preprečili, zato sva na Bribie Islandu obiskala 93-letnega Franca Visočnika, ki je še vedno bistrega duha. Imeli smo prijetno debato.

Dobil sem vprašanje v zvezi z zapisom s Tasmanije, ki je bil objavljen v prejšnji številki, saj je ta spomenik na drugem koncu Avstralije, daleč od naše domače dežele, Queenslanda. Zato bi rad dodal, da je Avstralija Kraljičina dežela – Marijina dežela, tako kot je tudi v Sloveniji Marija naša kraljica. O tem dejstvu nam je že pred 70 leti večkrat govoril pokojni duhovnik Ivan Mikula, ki nas je ob vsakem obisku opominjal, da živimo v prelepi Kraljičini deželi. To je tudi predstavljeno na letošnjem stenskem koledarju, ki je bil priložen *Mislim*.

Rad bi dodal še kratko dopolnilo zadnjega zapisa o *spomeniku arhitekta Cvetka Mejača*, ki je bil objavljen v prejšnji številki. Isti članek so objavili tudi v *Gorenjskem glasu* v Kranju. Urednik časopisa mi je napisal, da je bil zelo lepo sprejet in da je nanj dobil pozitiven odziv nekaterih bralcev. Oglasila se je tudi naročnica časopisa, gospa iz Kranja, z imenom enega od treh slovenskih graditeljev, ki ni bil omenjen v članku. To je bil Ivan Poženel (John Pozonel) iz Stražišča. Druga dva sta bila Jernej Bajželj iz Stražišča in Rudi Zimič s Štajerske.

Toliko zaenkrat iz Kraljičine dežele.

ANZAC DAY

Kot že vrsto let smo v počastitev in trajen spomin na žrtve vseh preteklih vojn in vojn, ki divjajo v današnjih časih, obeležili Anzac Day v soboto, 25. aprila, v Klubu Triglav v Sydneyju.

Svečanosti se je ob lepem sončnem zahodu udeležilo večje število članov, njihovih prijateljev in lokalnih, zveznih in državnih političnih osebnosti. Med njimi je bil tudi Alex Lajovic, novi častni konzul Republike Slovenije za NSW, ki je položil venec pred Cankarjevim spomenikom, kjer svečanost poteka že od leta 1978.

Začetki so bili precej skromni in z le enim položenim vencem. Ko je za našo dejavnost izvedela občina Fairfield, smo na naše presenečenje dobili od nje pohvalo in priznanje, podarila pa nam je tudi avstralsko zastavo, ki je lepo spravljena v klubskem arhivu. Pohvaliti je treba tudi to, da se vseh 42 let, če je le mogoče, slovesnosti in polaganja venca udeleži župan občine Fairfield, nekaj njegovih uradnikov ter tudi zvezni in državni politični predstavnik ali zastopnik. Enkrat se je v zgodnjih letih svečanosti ob dnevu Anzac v spremstvu mladega vojaškega oficirja in občinskega predstavnika udeležil vojak pehotnega polka, ki je preživel Galipoli. Obstaja fotografija, žal pa so se podatki, ki so se v tistih časih zapisovali s svinčnikom, izgubili. Velikokrat se je pojavilo in se še pojavi

vprašanje, zakaj poteka svečanost ob petih popoldne ob sončnem zahodu in ne zgodaj zjutraj ob sončnem vzhodu. Takratni klubski odbor se je za potek svečanosti ob petih popoldne odločil predvsem zaradi simbolične povezave med Avstralijo in Slovenijo. Ob avstralskem sončnem vzhodu je v Sloveniji večer, ob zahodu pa jutro. In tako je ostalo vse do današnjih dni.

Svečanost ob dnevu ANZAC je vsako leto številčnejša, tako da zamudimo sončni zahod. Letos smo zabeležili več kot osemdeset ljudi, zaradi česar se svečanost zavleče v noč. Naslednje leto bo na željo in po nasvetu navzočih svečanost prestavljena na četrto uro popoldne.

Ob koncu govorov, polaganja vencev in igranja slovenske, novozelandske in avstralske himne je Andrew Šuber, ki je vodil kulturni program, povabil vse navzoče na prigrizek v klubske prostore.

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Misli

Naše *Misli* so vedno bolj zanimive. Polne so informacij, nasvetov in novic. Posebno všeč so mi bili postni nasveti papeža Frančiška. *Posti se od skrbi; zaupaj v Boga*. Odložila sem takoj vse križe in težave, da zdaj lažje potujem – vedno počasneje, vedno bolj previdno – nazaj po znanih poteh.

Nasmeh

Ko so me v bolnici pripravljali za narkozo, me je zdravnik Greg vprašal, od kod sem. Povedal je, da on prihaja z Irske in da zelo pogreša dom. Drugo leto se namerava vrniti na Irsko. Pripomnila sem, da tudi jaz v mislih potujem domov. Na velikem ekranu je poiskal Slovenijo in potovala sva po slovenskih krajih in zgodovini. Poklical je še svoje sodelavce in skupaj smo potovali po Sloveniji. Hoteli so vedeti, katere kraje je vredno obiskati, in obljubili, da bodo obiskali Slovenijo.

Ko sem prišla v bolnico, sem bila nerazpoložena, to virtualno potovanje pa me je zelo razvedrilo. Ko gledam ljudi, ki so slabe volje, vidim, da niso ne lepi ne prijetni, a nasmeh jih spremeni in polepša bolj kot vsa draga kozmetika. Nasmeh je tudi zelo nalezljiv, zato je prav, da eden drugega polepšamo z nasmehom in prijaznim pozdravom.

Vreme

Vreme je vedno del pogovorov in novic. Zadnja leta s strahom poročajo, da se vreme spreminja. Vreme se je vedno spreminjalo. Včasih se je segrevalo in včasih ohlajalo. Brez človeških napak. Pravijo, da smo vsakih sto let imeli ledeno dobo; skozi tisočletja se je led stopil in zdaj nam je vroče. Bog že ve, kaj dela.

Ljubosumje

Z leti imamo veliko manj skušnjav, zato bolj srečno živimo. Ljubosumnost vsi poznamo in se je branimo. V *Svetem pismu* celo piše da je ljubosumnost greh.

Janez in Ivanka sta zvesto poročena že več kot štirideset let. Zelo dober, zvest par sta, in vedno potujeta skupaj. Oba sta bolešno ljubosumna. »Janez vedno gleda okrog,« pravi Ivanka. »Vem, da gleda za drugimi.« »Ivanko vsi moški gledajo,« potoži Janez.

Rada bi potolažila oba in ju prepričala, da imam oba enako rada in spoštujem njuno zvestobo. Je ljubosumje duševna motnja? Se dobijo tablete zanj?

Anton Martin Slomšek

Vsi poznamo ime tega slavnega Slovenca, pesnika, duhovnika in učitelja. Ne vem, kako mi je prišla v roke knjižica o njegovem življenju. Piše, da je bil Slomšek navdušen pevec. Tudi jaz rada pojem in me petje razveseli. Ker imamo na srečo naša patra z lepima glasovoma, bi se mogoče dalo v glavnih mestih ustanoviti pevski zbor. Občudujem, kako Hrvati in Srbi odločno in skrbno učijo otroke njihov jezik, zato si želim, da bi tudi naši otroci znali zapeti vsaj našo himno in mogoče kakšno narodno ali cerkveno pesem. To bo ostalo v njihovem spominu za vedno. Ali kot pravi pregovor: *kar se Janezek nauči, to Janez zna!*

Slomšek je bil tudi izredno dober učitelj. Njegov življenjepis bi lahko brali tudi naši otroci, ker je napisan v angleščini. Njegovi pregovori so trajne resnice za življenje.

Pravzaprav občudujem Srbe, ker tako vztrajno govorijo svoj jezik. Z lahkoto tudi zavedejo Slovence, da govorijo srbsko. Barbara pravi, da imajo Srbi radi Slovenijo in da se pridno selijo k nam. No, saj v Ljubljani že dolgo vlada Zoran Janković. Zdaj so za predsednika državnega zbora izvolili še Zorana Stevanovića. Oba Zorana sta tudi že kandidirala za predsednika Slovenije. Ne bo dolgo, ko bomo vsi govorili srbsko.

Ne vpelji me v skušnjava

Molimo očenaš in upamo, da Bog posluša. Novinarji in drugi reporterji pridno iščejo katastrofe, bolečine, nesreče in grehe pomembnih ljudi, ker vedo, da se težko upiramo skušnjavam in radi beremo ter poslušamo o njihovih napakah. Na Facebooku je slika Trumpe in pod njo piše: »Če imaš dober vid, boš opazil podrobnosti, ki jih pisec našteva: črn madež na roki, plenica v hlačah, otekla noga, odsoten pogled.« Zdaj so začeli napadati celo Melanijo. Njena dolgoletna prijateljica je menda povedala vse o njeni mladosti. Hvala Bogu, da nisem ne slavna ne pomembna, zato upam, da se nihče ne bo veselil mojih grehov in slabosti.

Imam dve prijateljici, ki me redno obveščata o grehah ljudi iz našega mesteca. Zelo sem previdna, da se ne pridružim tema »novinarkama«, in strah me je, da bi izvedeli, koliko grehov sem naredila v svojem dolgem življenju.

Satanisti

»Rada imam Putina in Trumpe,« pravi Marjana. »Oba se borita proti satanizmu.«

»Kaj je to satanizem?« vprašam.

To vprašanje postaviva GPT-ju in Googlu in bereva razlage. »Še vedno ne razumem, o čem govorijo,« povem. »Satanisti ponujajo cepiva, da bi zmanjšali prebivalstvo za 90 odstotkov,« razloži Marjana.

»Zakaj? Saj hočejo imeti vse firme čim več potrošnikov.«

»Satanisti trdijo, da se ne smemo podrediti nobenim pravilom, ampak moramo sami odločati.«

»In kaj je s tem narobe?«

»Oni so proti krščanskim vrednotam,« razloži Marjana.

Še vedno ne vem, proti čemu se borita Trump in Putin. Še vedno iščem resnico in razlago.

Moj brat, komunistični osvoboditelj

Spomnim se, kako smo 9. avgusta 1944 praznovali Valentinov 14. rojstni dan. Italija je padla in prišli so Nemci. Mnogo ljudi so odpeljali v koncentracijska taborišča. To je vzpodbudilo mojega brata, da se je pridružil partizanom, ker se je hotel upreti Nemcem. Bil je mladoleten, zato so ga poslali v Kijev na vojaško akademijo. Leta 1948 je, sedemnajstleten, prišel na dopust. Spomnim se, kako je poročal o vojnem trpljenju. Ponoči je po poljih iskal repo ali korenje, ki so ju kmetje mogoče spregledali. Drugače bi umrl od lakote.

Pripovedoval je o mornarici, in kako ga je bilo strah na veliki ladji, ki jo je vihar premetaval sem in tja. Mama je poslušala te grozne zgodbe in mirno rekla: »Kdor moliti ne zna, naj se na morje poda.«

Desetletja smo živeli lepo brez vojne in drugih katastrof, zato smo mogoče pozabili na strah in bolečino, stiske in grozote. Zdaj je vojna spet na različnih krajih sveta in grozijo nam z atomskim orožjem. Pravijo, da v skrajnem trenutku obupa ljudje vedno uporabijo najbolj učinkovito orožje, ki ga imajo.

Obup in strah se vračata. V Avstraliji se počutimo sorazmerno varne in zaščitene, drugje pa vidim jokajoče in umirajoče družine, ki prosijo Boga za pomoč. Naučili so se moliti.

Diktatorji

Berem zelo zanimivo knjigo *Dictator's Handbook*, ki sta jo napisala Bruce Bueno de Mesquita in Alistair Smith. Na platnici piše: Zakaj je slabo vedenje skoraj vedno dobra politika?

Mnogi trdijo, da je politikom do osebne oblasti, premoženja – kraljestva in slave. Pri maši pri očenašu vsi molimo: Tvoje je kraljestvo, tvoja je oblast in slava vekomaj.

»Večina ljudi se bori za vsakdanji kruh, medtem ko se politiki borijo za kraljestvo, oblast in slavo,« pravi Tone.

Srečko Kosovel (3)

Ko sem bil star štiri leta, sem prišel v Tomaj. Kraj, popolnoma drugačen, kakor so kraji okrog Ljubljane. Tihoten v presojni svetlobi sončnega novembra. Naša hiša je stala na griču, od koder se je videlo ves ta kraj, povsod okrog polja, vinogradi, pašniki z rjavo travo, brinje, tu pa tam borov gozd, in povsod, povsod skale in kamenje. Rdeča polja, temni bori, bele ceste, čist in svež zrak, močno sonce – nič ne naznanja jeseni, ki prihaja tihotna s hribov v naše duše.

Moj rojstni kraj, ubožni rojstni kraj! Tihoten jeseni, še bolj tihoten v svojem trpljenju. Zares, od kamna se ne da živeti. A ljudstvo, veliko v trpljenju, ne joče. Ne govori okrog o svojem trpljenju; tišina je zanj simbol moči, ti pusti pašniki simbol zdravja, in spopad z življenjem je zmeraj zmaga človeka, ki s to zmago izvojuje upravičenost do obstoja.

Prva fotografija Srečka Kosovela

V Sloveniji je letošnje leto razglašeno za Kosovelovo, saj maja obeležujemo 100-letnico smrti tega pomembnega slovenskega pesnika, genialnega mladeniča, ki je umrl star komaj 22 let. Tokrat se bomo v *Mislih* dotaknili kraškega Tomaja, kjer je Srečko odraščal, njegove družine in otroštva. Zapisano smo potegnili iz knjige *Kosovelovi v Tomaju*, ki jo je napisala domačinka **Mira Cencič**.

ŽIVLJENJSKO OKOLJE SREČKA KOSOVELA IN NJEGOVE DRUŽINE

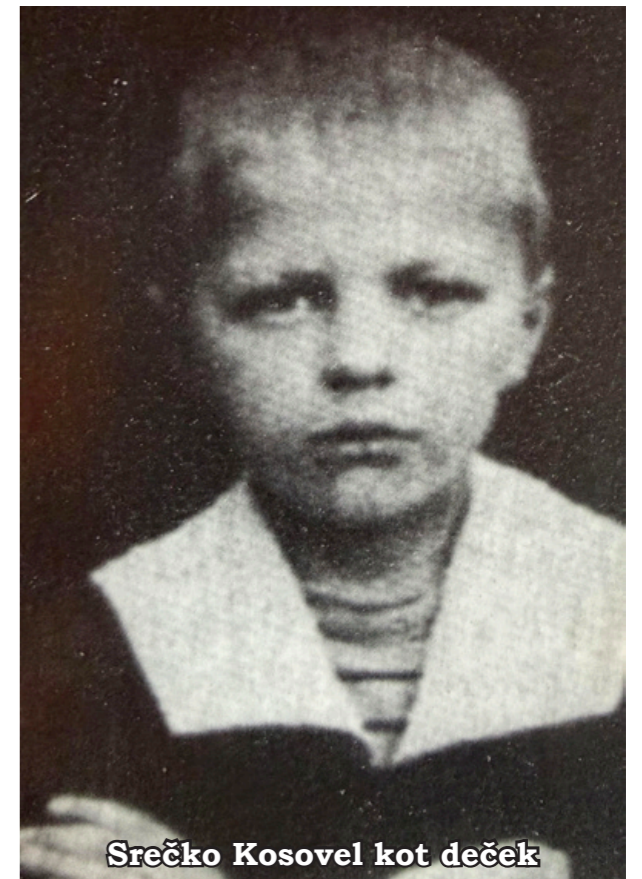
Tomaj, starodavno središče Krasa, nekdanje pomembno cerkveno središče, kulturno središče s starodavno šolo in prosvetnimi organizacijami, bi bil še bolj pozabljen in mrtev, če bi v njem ne odraščal največji pesnik Krasa.

Leta 1908 se je iz Sežane preselila v tomajsko šolsko stavbo sedemčlanska družina nadučitelja Antona Kosovela in Katarine Stres Kosovel. Otroci so bili Stano (1895), Tončka (1897), Karmela (1898), Anica (1901) in Srečko (1904).

Družina Antona Kosovela, nadučitelja in kulturnega delavca, je dala Tomaju častno mesto v slovenski kulturni zgodovini. Gotovo ima največje zasluge Srečko, največji pesnik Krasa. To vas za bori so ljubili vsi Kosovelovi in prispevali k njenemu razcvetu, sooblikovali so podobo kraja in soustvarjali utrip vasi skoraj celo 20. stoletje.

Srečko Kosovel je v Tomaju odraščal. Četudi je moral zgodaj od doma, je bila tam njegova družina, mati, oče, tam je bil njegov dom, od tam se je ogrevala njegova misel, tja ga je vlekle srce in tja je segalo njegovo domotožno hrepenenje. Ta tomajski svet je sooblikoval njegovo osebnost, postal je del njega, nosil ga je v sebi in s seboj. Posebnost družinskega vzdušja, v katerem je rasel Srečko, je v tem, da sta njegova roditelja živo spremljala vse slovensko kulturno življenje in oba imela smisel za umetnost. Pri Kosovelovih se je veliko pelo in igralo instrumente. Hodili so v Trst v gledališče in na koncerte ali k prijateljem in znancem, ki so jim bili po duhu podobni in so večkrat prihajali k njim v goste v Tomaj. Kupovali so knjige ter o njih razpravljali, gostoljubnost pa je privabljala v hišo vse primorske kulturne delavce.

Kosovelovi otroci so bili izjemno nadarjeni. Oče Anton je bil strog in zahteven do lastnih otrok, tako kot v šoli do svojih učencev. Vzgoja je bila tenkočutna, starša sta poskušala v otrocih odkriti individualne talente in storila vse, da so jih razvijali. »Nad otroci je držala skrbno roko mati Katarina, ki je bila blaga ženska, verna, dobra, pohlevna in zelo finega obnašanja. Njeno naravo so najbolj podedovali hčeri Karmela in Anica ter sin Srečko. Otroke je mati Katarina vzgajala, da so se med seboj izredno cenili in ljubili,« piše v župnijskem popisu družine Kosovel. Prav ta mehki in plemeniti značaj matere Katarine je ustvarjal zaupljive medsebojne odnose in veliko ljubezni do doma. Srečko je bil na mater nenavadno navezan. Stalno se je z njo zaupno pomenkoval, zato se je tudi tako rad vračal domov v tomajsko šolo,

Srečko Kosovel kot deček

kjer so na oknih v nadstropjih cvetele gorečke, spodaj pa je dajal senco košat latnik. Mati, ki je ob takih prilikah pričakovala otroke po cele dneve vnaprej, je podnevi hodila gledat na zgornje vogalno okno, od koder se je videlo na cesto tja do Križa, ponoči pa je tja postavljala luminček, petrolejko ali oljenko, da bi njena svetloba vračajočim se otrokom kazala pot in pričala o materini ljubezni. O tem pojejo naslednji verzi: »Ob oknu majka sloni, na cesto strmijo dobre oči, čaka ga, čaka že cele tri dni,« in pa pesem Mati čaka.

Ko je italijanska oblast prepovedala vse kulturno delovanje, se je moral iz kulturnega življenja umakniti tudi nadučitelj Kosovel. Za Kosovelovo družino, izrazito predano kulturi, so bili oblaki še bolj črni in so močno prizadeli vse njene člane. Nasilno so se leta 1924 morali izseliti iz šolske stavbe, da se je v njihovo stanovanje lahko vselil novi šolski upravitelj, italijanaš Ivan Kosmina. Hudi nacionalistični pritiski fašistične avantgarde so utrujenega in ostarelega nadučitelja močno prizadeli, materialno in duhovno. Vzrok zanje je bilo Kosovelovo narodno buditeljsko in kulturno-prosvetno delovanje. Nenaklonjen pa mu je bil tudi takratni tomajski župan (sindaco), domačin, fašistični preganjač. Za družino se je začelo trdo življenje. Hudo je bilo za vso primorsko slovensko mladino, ki se je šolala v mestih, zlasti preko državne meje. Denarja je primanjkovalo. Tudi Srečku v Ljubljani ni bilo lahko. Za sprejem v kolegij je potreboval ubožno spričevalo, da bi z njim dokazal pomanjkanje gmotnih sredstev. Tomajski župan mu tega spričevala ni podpisal.

Srečko s sestro Tončko leta 1916

Po izselitvi iz šolskega stanovanja so se Kosovelovi začasno naselili pri Markotovih, v sosednji kmečki hiši, ki je bila takrat prazna, in se odločili za zidavo lastne družinske hiše. Gradili so na koncu vasi na Fabjanjem zemljišču prijazno vilo. S svojimi dohodki upokojeni učitelj v letih gospodarske krize in spričo stroškov, ki jih je imel s študijem svojih treh mlajših otrok, ne bi zmožl tolikšnih finančnih bremen brez velike naklonjenosti vaščanov. Krivice so spodbujale hvaležnost, sočutje, spoštovanje in požrtvovalnost. Pri gradnji so pomagali vaščani. V vasi so delovali trije kamnolomi, kjer so delali domači kamnoseki. Marsikateri lepo obdelan kamen je šel na kup odpadkov, ki so ga potem odpeljali na Kosovelovo gradbišče. Fantje so pomagali s prostovoljnim delom, »roboto«, saj je bilo v vasi

dosti brezposelnih mladeničev, ki niso pozabili učiteljevega naročila: »Bodite možje in nikomur hlapci.« Gradnjo hiše je kreditirala tomajska Hranilnica in posojilnica, pri kateri je bila zaposlena starejša hčerka Tončka. Finančno jim je priskočil na pomoč tudi Stano, kar je razvidno iz njegovih pisem. V lastno hišo so se Kosovelovi preselili oktobra 1925, a tu je imel Srečko, takrat študent v Ljubljani, dom le zadnjih sedem mesecev življenja.

SREČKO V TOMAJU MED SVOJIMI VRSTNIKI

Srečko je moral zgodaj zapustiti Tomaj. Domov se je vračal za praznične dni, med počitnicami in kadar je le mogel. Tu je živela njegova misel, po Krasu je hrepenelo njegovo srce. Kras ga je spodbujal in navdihoval. Pozno je, da bi lahko zbrali spomine in pričevanja domačinov o Srečku Kosovelu, a vendar je spomin nanj, na njegovo otroštvo in mladost še živ. Srečkovo izjemno navezanost na dom in domači kraj razberemo, vsaj deloma posredno, preko njegovih sporočil in pesmi ter ohranjenih spominov v vasi. Otroške družbe Srečku ni manjkalo ne doma ne v vasi. V Kosovelovi družini je bilo petero otrok, tudi na bližnjih domačijah je bilo v tistih časih dosti otrok, veliko družbe pa je imel tudi na domačem dvorišču šolske stavbe, kjer so stanovali, saj se je tam vsak dan gnetlo po 130 otrok, samih dečkov. Tudi vas je bila polna otrok, ki so se podili po vasi do večernega zvonjenja avemarije, a Srečko se ni smel z njimi potepati, moral je biti kot učitelj sin zglede svojim vrstnikom.

Navada je bila, da so bili bistri in umirjeni dečki ministrantje, po naše strežniki pri bogoslužju. Spomine, s kakšnim veseljem je Srečko opravljal to nalogo, je opisala nekdanja soseda Angela Žiberna. Ko ga je vprašala, kaj je novega, ji je z navdušenjem povedal: »Sem prav vesel. Strežem pri maši. Nisem še prvi, a prihodnje leto upam, da bom. Ampak zvonim pa najlepše. Ko prideš drugo leto, me ne boš več poznala, ker bom imel tudi obleko od strežnika.« Ko je o tem navdušenju povedala njegovi mami, se je prav od srca smejala in rekla: »Zdaj smo preskrbljeni za njegovo službo.«

Srečko z očetom in mamo, 1925

V vasi je bilo dosti fantov in deklet, ki so se ob večerih zbirali sredi vasi in v prostorih prosvetnega društva. Bilo je živahno in veselo kljub izrednim fašističnim pritiskom in prežanju plačanih ovaduhov. Tedaj je bil Srečko bolj samostojen in svoboden in se je rad družil in veselil z mladimi. Tudi z dekleti se je rad družil. Z vrstnicami je bil nekoliko zadržan, a izredno ljubezniv, duhovit in spoštljiv. Na vprašanje odnosa do deklet je sam odgovoril: »Sicer premore Kras nekaj lepih deklet, pa vendar človek nima rad srčnih motenj ... Škoda, da me imajo ljudje za modrejšega, kakor sem, in se moram modrejše držati, kot bi se rad.«

Že kot otrok je Srečko rad nastopal na domačem ljudskem odru. Govorjena beseda in dramatizacija je bila njegova igra. Izredno razgledani mladenič je imel v vasi tudi javne govore. Sam je domneval, da so morda njegovi govori pospešili fašistične surove napade na društveno prireditev leta 1922. Da je bil vsak javni nastop vprašljiv, je videti iz Srečkove skrbi; dne 26. 2. 1926 sprašuje očeta: »Ali je veselica, o kateri si pisal, uspela?« Prijatelju pa je prizadeto napisal: »Tu so sicer na splošno obupne razmere, toda človek, ki pije zaporedoma grenkobo, mu grenkoba že več ne škoduje. Bojim se le za naše ljudi, da ne bodo vzdržali.«

Srečkovo navezanost na kraj in ljudi, zaljubljenost v Kras in kmečko življenje, njegov pristni, globoki čustveni odnos do te zemlje ni potrebno dokazovati. Zapel ji je nedosegljivo »odo« v svojih pesmih. Da je bil v tem okolju srečen, nam je sam povedal v svojih pismih. Iz te ljubezni je izhajala tudi bolečina. Bolele so ga izredne kritične razmere. Neprijazen čas pod italijansko okupacijo in fašizmom je Srečko takole opisal: »Pri nas je žalostno, žalostno, naša zemlja je požgana, samo sonce jo je ožgalo in ogenj sovraštva. Velika vera nas usposablja, da jo ljubimo. Jaz jo zelo ljubim – to vidim šele, ko hodim po njej in se mi stesni misel na moj ozek, ozek domači kraj.« Dve leti kasneje pa je takole potarnal: »Na Primorskem je obupno. Ljudje se selijo v Ameriko trumoma. ... Če je pravičnost in če je sploh še kaj, bo strašen potres. Povesod. Jaz upam vanj.«

VAŠI DAROVI

ZA BERNARDOV SKLAD: 190 \$: Joseph Krušec. **140 \$:** Alma Čuček. **100 \$:** Majda Devlin. **90 \$:** Alojzija Rutar. **80 \$:** Julijana Košir, Olga Lagonder, Graciela Remec, Joseph Kapusin. **50 \$:** Tatjana Tee, Lojze Magajna. **40 \$:** Emil Zajc, Zofija Anzelc, Rozalija Pirc, Branko Repolusk, Frank in Gizela Ratej, Jurij Bogdan, Peter Mandelj, Stane in Mary Prosenak, Pavla Vohar, Betty Pečovnik, Anna Šutej, Genovefa Kavas, Teresa Prosenak, Katarina Peršič, Olga in Joe Lah, Emma Simčič, Jožica Paddle-Ledinek, Anton in Elizabeta Kociper, **30 \$:** Romano Benčič. **20 \$:** Magda Pišotek, Marija Brisevac, Sonja in Jože Novak, Andrej Vučko, Jelka Hojak, Rozina Horvat, Mirjam Klemen, Marija Bosnic, Anton Urbančič, Jože Prinčič. **10 \$:** Marjan Starc, Lucija Knafelc, Marija Flisar, Alojz in Palma Ašenberger, Meta Lenarčič, Lojz in Ljubica Hojnik, Ivan Barat, Frank Pavzin, Oto Zore.

ZA P. PEDRA OPEKO: 500 \$: Ivanka Bajt. **50 \$:** Anton in Elizabeta Kociper.

ZAPISI DANICE PETRIČ

KLARA BRCAR

Klara je del naše slovenske družine pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu. Nedavno, 21. oktobra 2025, je prejela lepo priznanje za 40 let poučevanja verouka (Special Religious Education – SRE or »scripture«) za učence 5. in 6. razreda osnovne šole Kingswood South Public School. To lepo zahvalno priznanje je prejela v katedrali sv. Patrika v Parramatti iz rok škofa Vincenta Long Van Nguyena.

O Klari lahko povem še, da imata z možem Ivanom tri hčerke: Michel, Julie in Natalie. Hčerka Julie je vstopila v redovno skupnost nemških sester (Schoenstatt Sisters of Mary). Julie kot sestra veliko potuje po Evropi in Avstraliji. In kot je v redovnih skupnostih pogosto, jih vsake tri leta pošiljajo na različne postojanke. Trenutno je v Budimpešti. Decembra 2025 smo jo lahko videli v cerkvi pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu in na ladji s člani Slovenskega društva Sydney.

O Klari lahko povem še to, da je uradno potrjena prevajalka iz angleščine v slovenščino. In kot sama pove, je bila, posebno v bolnišnicah, vedno zadovoljna, ko je videla, kako so bili pacienti veseli njene navzočnosti; da so imeli ob sebi

domačega človeka, ki je zdravnikom pomagal razložiti njihovo težavo. Klara je v slovenski cerkvi tudi pripravljala otroke za prvo sv. spoved, obhajilo in birmo. Bila je na voljo p. Valerijanu ter npr. tudi p. Filipu Rupniku in p. Karlu, ki sta od leta 1999 do 2007 vodila Frančiškovo družino. Klara je za vse navzoče osem let pripravljala čaj in pecivo.

Zdaj je upokojena. Rada vrtnari in ob kipu Matere Božje moli za mir na svetu. Moli za vse nas!

Clara Brcar in Danica Petrič

Hvala ti, draga Klara, za vse, kar si dobrega storila kot učiteljica, prevajalka in tudi v naši skupnosti. Vem, da smo premalo cenili tvoje delo in trud, ko si bila še z nami v Merrylandsu. Zdaj ko zaradi bolezni z možem ne gresta več daleč, je naša naloga, da vaju obiščemo ali vsaj pokličemo po telefonu.

OBISK IZ DOMOVINE

Tako zelo smo vedno veseli, če dobimo obisk iz rodne Slovenije. Srečna sem bila, ko sem po radiu VOSA slišala obvestilo in intervju s pisateljico, ki je napisala kar 30 knjig za odrasle in otroke, piše pa tudi pesmi. Napisala je scenarij za film o ukradenih otrocih, ki ga je prinesla s seboj, z naslovom *Slovenski otroci Lebensborna*. Pišem o Nataši Konc Lorenzutti, ki je tudi poklicna gledališka igralka. Na kratek obisk Sydneyja, Canberre in Brisbana je z njo prišla 21 letna hčerka Julija, ki je z mamom pela ter ji bila tudi za šepetalko pri recitiranju besedil.

V petek, 20. marca 2026, smo se zbrali na Slovenskem društvu Sydney. Žal je prišlo samo 20 rojakov. Solznih oči smo gledali, kako so med drugo svetovno vojno ukradli slovenske otroke in jih dali nemškimi staršem, da bi jih vzgojili kot privilegirano raso. Po ogledu filma nam je Nataša recitirala pesem Simona Gregorčiča *Soči*, s hčerko pa sta v duetu lepo zapeli pesem *Lipa zelenela je*. Nato smo bili vsi navzoči povabljeni, da skupaj zapojemo *Kje so tiste stezice* in druge pesmi, ki smo se jih spomnili. Preden smo si zaželeli lahko noč in se razšli, smo bili povabljeni, da v soboto, 21. marca 2026, na prvi pomladni dan, ki je tudi praznik pesnikov, spet pride-mo na društvo, ko bo po kosilu ob 14.30 program za otroke.

V soboto sem morala kuhati kosilo za družino. Sin in vnuk sta me pripeljala na društvo ob 15.30, ko se je program za otroke že začel. Začudila sem se, kajti okoli gostje Nataše in njene hčerke je sedelo le šest ljudi, in med njimi ni bilo niti enega otroka. Pa bodimo otroci mi. Peli smo otroške pesmice, na primer *Naša četica koraka*, zobali čips, pili kavico in čaj ter jedli rolado. Lepo nam je bilo! Kulturni dogodek, ki bi se ga v Merrylandsu v cerkveni dvorani udeležilo vsaj 50 ljudi.

Bilo mi je resnično hudo za našo gostjo, ki je v Sydneyju nastopala samo za 20 ljudi, saj smo v soboto isti ljudje prišli tudi na otroški del, predstavi *Jutri bom siten kot pes* in *Priročnik za preliščanje*. Obe je predstavila v angleškem in slovenskem jeziku. Resnično sem uživala ob gledanju, poslušanju in petju umetnice, kot je Nataša. Hvala Vama za vajin obisk in upam, da še kdaj, in da takrat za daljši čas prideta tudi v naše versko središče in Klub Triglav. Slovenska matica je najstarejše slovensko kulturno-znanstveno društvo, ki je bilo ustanovljeno leta 1864. Sponzorirali so turnejo Nataše Konc Lorenzutti in se jim iz srca zahvaljujem tudi za USB ključek z njihovimi dvanajstimi knjigami.

Kot veste, saj to že vrabci čivkajo, smo sydneyjski Slovenci trenutno tako skregani med seboj, da niti stisk roke med sv. mašo, ko si izrečemo *Mir s teboj*, ne more pomiriti hudobnih duhov. Žalostna sem, ker me nekateri prijatelji kar naenkrat grdo gledajo. Pa ne vem, zakaj. Ne obremenjujem se preveč s tem, kot zmeraj grem po sv. maši v Klub Triglav na kosilo, če sem lačna, ali z zastavo pozdravit naše veslače. Hodim na Slovensko društvo Sydney, katerega članica sem že 53 let, in seveda redno k Sv. Rafaelu v Merrylands. Ja, tako pač je. Če nisi z nami, si proti nam! Solit se pojdite vsi skupaj!

Želela bi reči: *Pamet je nevidna, če je pa ni, se pa fejest vidi!* In naj vsem Sloven-
cem zaželim, kot je zaželela stara prijateljica, pesnica Marcela Bole iz Melbournea:
Živio Slovenci. Tu in doma in povsod po svetu!

P. S. Tudi pesnica Milka Debevec iz Sydneyja misli enako. In Cilka Žagar. In
ker tudi sama pišem pesmi, se sprašujem, ali smo samo pesniki – boemi pač – za
mir in ljubezen, in drugi res gledajo vse samo skozi denar! Bog se nas usmili.

LJUBI – JANO

Boli me srce,
ko greš v domovino, moje rojstno mesto
Ljubi – jano.

Na turo po Evropi greš
z mojim vnukom, samo za en dan v
Ljubi – jano.

Moj ljubi sin,
Pariz in London so lepa mesta, a niso
Ljubi – jana.

Moje rojstno mesto,
kjer bi rada pokazala vnuku, kje sem hodila v šolo
v Ljubi – jani.

Niti ti, moj sin,
tega ne veš, kje me je krstna voda oblila
v Ljubi – jani.

In praviš: »Kaj bom tam?
V Ljubi – jani,
saj nikogar ne poznam!«

A v Londonu, Parizu, Pragi, Zagrebu
vse poznaš? In nikogar
v Ljubi – jani.

Strici in tete
pa te čakajo, da bi vaju z mojim vnukom objeli ...
Videli vsaj za trenutek v moji beli
Ljubi – jani.

ZELIŠČNA POLENTA

Ko sem bila meseca novembra leta 2025 na obisku pri bratu v Sloveniji, sva si
za zajtrk zaželela polento. Kot običajno sem pregledala embalažo, rok trajanja in
če je instant polenta, ki se skuha v nekaj minutah, ali tista, ki jo moraš kuhati pol
ure. Na embalaži, ki sem jo držala v rokah, pa je pritegnilo mojo pozornost tole:
»Nekoč davno – tako davno, da ne pomni niti nona – je v dolini burje začel mleti
prvi mlin. Vanj so kmetje prinašali najboljšo koruzo iz Vipavske doline, v njem se
je mlela najboljša moka. Ta mlin melje še danes. V naše domove prinaša manj
burje, toplino gostoljubja in sproščeno veselje, ko ustvarjamo najljubše jedi.«

Na »škrniclju« tudi piše:

Zeliščna polenta (za 4 osebe)

240 g koruznega zdroba; 500 ml
vode; 250 ml mleka; žlica masla; 2 žlici
nasekljanih svežih zelišč (peteršilj, rož-
marin, bazilika); 4 sušeni paradižniki,
2 zrela paradižnika; 100 g sira mozza-
rella, 100 g pršuta, sol, poper. Zraven
pa »paše« popiti še malo mleka. Dober
tek!

Na tetrapaku, embalaži za mleko, piše: »Zaklad Slovenije – neokrnjena narava!«

DAMIJAN

Prva sem prišla v bolniško kapelo v bolnišnici Westmead in sedla zadaj. Ti,
Damijan, si prišel drugi, in me, zaverovan v molitve na svojem mobitelu, sploh
nisi opazil. Ko je prišlo k sv. daritvi še več ljudi, si se ozrl, me zagledal in začu-
deno pomahal. Pomahala sem ti nazaj. Po končani maši, po zadnjem blagoslovu,
ko nam je p. Rodrigo zaželel lep dan, sem odšla iz kapele prav počasi, nikamor
se mi ni mudilo ... razen nazaj v bolniško sobo. Zdaj bo spet kosilo. »Fuj, nič mi
ni do hrane, tudi če lepo diši. Ko snamem plastični pokrov, je jed vsa v plastiki,
čaj tudi ni voda ... Zaželim si zraka in se kot vsak dan odpravim proti glavnim
vratom bolnice; malo grem na »špancir«.

Damijan me je dohitel. Zanimalo ga je, kako se počutim, in vprašal me je,
če kaj potrebujem. Tipal je po žepu, da bi mi dal denar. »Ne, ničesar ne rabim,
ne v materialnem smislu,« sem mu tiho odgovorila. Potrebovala sem Damijana,
slovensko besedo v tej veliki bolnišnici, da mi je po domače rekel: »Molil bom
zate!« Hvala ti, Damijan.

PLASTIKA IN PAPIR

Zelo malo gledam televizijo, mogoče enkrat tedensko malo pokukam v svet novic. In nedavno sem skoraj počila od smeha, ko so poročali, da bodo ukinili plastične vrečke oziroma jih bomo morali plačati, če bomo želeli kupljeno nekako nesti domov. Priporočajo nam papirnate vrečke. Začnem se smejati. Aja?! Tiste, ki se ti strgajo takoj, ko vanje naložiš nekaj stvari. Pa potem kupiš še dve, da kupljeni »tovor« razdeliš na dva dela. Da se ja ne bodo strgale. Spomin mi poleti v sedemdeseta leta prejšnjega stoletja, ko so v Avstraliji obstajale samo papirnate vrečke in ni bilo vse v plastiki, kot je danes. Ha, ha, vse, kar si nakupil zapakirano v plastiko, zloži v zdravo papirnato vrečko. Kakšna ironija. Ampak lepo je videti pametne mlade strokovnjake, da se vračajo k »izumom« starejših! Mojim otrokom večkrat rečem: »Tako je bilo ... in bilo je dobro!«

Prosimo Vas, da pri pošiljanju pisem za revijo Misli upoštevate številko novega poštnega predala, ki je PO BOX 3200. Naslov in drugo ostaja kot prej:

Misli
PO BOX 3200
KEW VIC 3101
 Hvala za razumevanje.

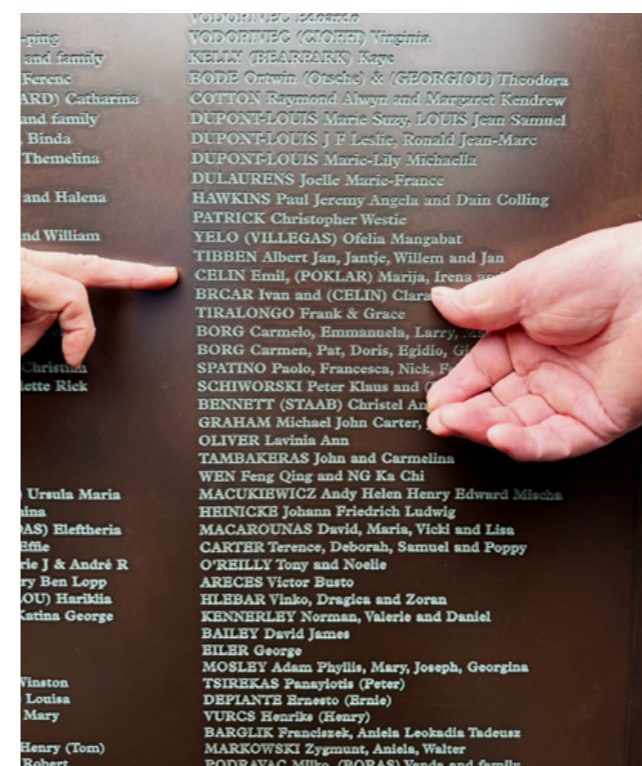
DARLING HARBOUR MARITIME MUSEUM

Spoštovani bralci *Misli*, čeprav je minilo že več kot dve leti od tega našega zgodovinskega dogodka, ko se je zabeležil v trajen spomin naš prihod v Avstralijo leta 1959, naj ga delim z vami.

V Darling Harbour Maritime Museumu je bila 4. novembra 2023 proslava za vse tiste, ki so prispevali svoje ime za spominsko steno za priseljence (Immigration Wall). To bo trajen spomin za potomce in vse, ki jih zanima za kakšnega človeka (priseljenca).

Sama sem osemletna prišla v Avstralijo z mojima staršema, Emilom in Marijo (rojeno Poklar) Celin, pa s sestro Ireno in bratom Jožetom. Vsi so že pokojni. Zato je to spomin nanje na tem koncu sveta, kjer so preživeli več let svojega življenja, ko so se, tako kot vsi, odločili za boljše življenje.

Moje ime je v drugi vrsti pod njimi, pod imenom Brcar Ivan (moj mož).

Tako, da smo vsi skupaj. Dve družini. Naša imena so na opažu 91, kolona 2, linija 96. Vsake toliko dodajo še nove opaže.

Do zdaj na tej steni nisem videla veliko slovenskih imen, zato naj se pridruži še kdo, da nas bo več.

Če koga zanima, naj pogleda na: sea.museum/nationalmonument, ali pokliče na telefonsko številko 92983777.

Lep pozdrav, Clara Brcar
 23 The Chase
 Orchard Hills 2748 NSW
 p.: 0409 365 525
 informacije za Immigration Wall

PONOSNIH 70 LET OBSTOJA KLUBA IVANA CANKARJA V GEELONGU

Kako se je začelo?

Po drugi svetovni vojni so bili zelo težki časi, še posebej za mlade. Veliko fantov in deklet je emigriralo v tujino. Avstralija jim je ponudila novo upanje in prihodnost. V Geelongu je bila močno razvita industrija in naši pridni Slovenci so drug drugemu pomagali graditi domove in ustvarjati družine.

»Domotožje imam!« se je slišalo. Začeli so zbirati denar, da bi si v Geelongu naredili skupni dom (klub). Na prvi skupščini članov Slovenskega kluba so sklenili, da bo ta klub nevtralen, brez zvez in gostoljuben do vseh. Vsako soboto so naši člani prišli tja; vsak je vedel, kaj mu je storiti. Po delu so se pomerili v balinanju. Tudi veselja ni manjkalo, slišala se je harmonika in ob kozarcu vina tudi lepa slovenska pesem. *»Veseli ljudje bodo živeli tod; pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje!«* je zapisal Ivan Cankar.

Tukaj so se spoznale družine z vseh koncev Slovenije. Zgradili so lep klub z dvorano, kuhinjo in seveda barom. Zunaj so naredil lepo balinišče, kjer so člani tekmovali med seboj. V naslednjih letih se je dvorana povečala in zgrajen je bil nov, pokrit prostor, namenjen balinanju. Športa nam ni manjkalo: imeli smo lovsko društvo in zelo močno balinarsko društvo – tekmovali smo s klubi iz vse Avstralije.

Otroci so z velikim ponosom govorili *Slovenec sem* in *Radi imamo svojo kulturo*. Ustanovili smo slovensko šolo za nove generacije Slovencev, da so se lahko učili materni jezik. Slovenska

Peter Bole in Angela Stante

šola še danes obstaja in jo vodita Dan Furlan in Frank Stajnko. Naša mladina je z narodnimi plesi, pesmijo in gledališkimi igrami z veseljem nastopala po vseh slovenskih klubih. S folklorno skupino in mladinskim pevskim zborom so se udeležili tudi slovenskega koncerta.

Novembra 2025 smo praznovali 70 let obstoja kluba Ivana Cankarja v Geelongu. Vsem se iskreno zahvaljujemo za udeležbo in za to, da je bilo praznovanje 70. obletnice tako čudovit in nepozaben dogodek. Zahvaljujemo se vsem prostovoljcem, ki so si vzeli čas in vložili toliko truda, da je bil ta dan uspešen. Prav tako bi se radi zahvalili vsem podjetjem in članom kluba za njihove donacije, za tombolo in druge dejavnosti zbiranja sredstev.

Prostovoljci v kuhinji

Joe Attard in Stacey Gorup

Lojzka, Sylvia in Jessica

Zahvaljujemo se naslednjim gostom za udeležbo in podporo:

- njegovi ekscelenci gospodu Marku Hamu, veleposlaniku Slovenije v Avstraliji;
- dr. Srečku Kontelju OAM, županu Geelonga in častnemu konzulu Slovenije v Viktoriji;
- patru Simonu Peteru Berlecu, frančiškani, vodji slovenskega misijona v Melbournu;
- Eddyju Kontelju, občinskemu svetniku.

Njegova ekselenca Marko Ham, je podelil nagrade Ministrstva za Slovence po svetu: Slovenskemu klubu Geelong, Lojzki Kuhar in Lidiji Čušin kot priznanje za prostovoljna prizadevanja pri spodbujanju slovenščine, kulture in jezika v lokalni skupnosti. Nagrade so sprejeli z veliko hvaležnostjo.

Navzočih je bilo veliko nekdanjih in sedanjih članov odbora, med katerimi bi radi omenili Mariana Rožanca kot enega od skrbnikov in članov izvedbenega odbora leta 1966, ki so bili odgovorni za postavitev klubskih prostorov, kjer stojijo še danes, in Mirka Šnelerja kot najstarejšega od živečih bivših predsednikov kluba (1979–1980).

Čas beži in na žalost je veliko naših članov umrlo ali se starajo. Kljub temu njihova motivacija, strast in trdo delo še naprej navdihujejo naš zdajšnji odbor in člane. Naša mladina je prevzela vodstvo kluba; spoštujejo zgodovino kluba, v katerega bi radi vključili vse generacije. Zgodovina kluba se piše naprej in naslednje generacije Slovencev v Geelongu s svojo slovensko kulturo ponosno prispevajo k lokalni skupnosti.

*Pri nas v Geelongu je lepo. Veselja nam ne manjka.
Le pridite k nam v vas. Ne bo vam dolgi čas.
Pesem naša naj doni. Prijateljstvo naj živi.*

Odbor:

Melinda Mrak, predsednica;

Angela Stante, podpredsednica;

Peter Bole, Frank Stajnko, Danny Gorup, Ildy Gorup, Irene Nemaric, Andrew Slejko, Frančeska Deželak, Lidija Čušin, Sonja Rezelj, Lojzka Kuhar, Jože Matkovič in Joe Attard.

Nadzorni odbor:

Roland Mrak, predsednik; in Matilda Martinčič.

**Lep pozdrav
Matilda Martinčič in Roland Mrak**

ROJSTVO SLOVENSKE CERKVE V AVSTRALIJI

Pred 50 leti (sedaj jih je že 75)

so rojaki v Avstraliji dobili prva slovenska duhovnika

V avstralsko zgodovino 19. stoletja sta se zapisala vsaj dva Slovenca, ki sta bila v tistem času Avstrijca. Ljubljčan Janez Degotardi je prispel v Sydney konec leta 1853. Uveljavil se je kot tiskar in avtor prve knjige o tiskarstvu na tej celini. Savinčan Matevž Drolc je bil namenjen v Ameriko, a je leta 1885 prispel v Melbourne. Kot orodjar in mehanik si je hitro opomogel in postal tovarnar. Poleg njiju, so v tem času v Avstralijo prišli le redki posamezniki, nekateri pa so se z njo srečali na potovanjih. V letih pred drugo svetovno vojno naj bi živelo v Avstraliji že nekaj deset ljudi. Med obema vojnoma se je število naših priseljencev povečalo. K temu je pripomogel fašizem, ki se je razdivjal na Primorskem. Po nekaterih podatkih je bilo v poznih tridesetih letih že več sto Slovencev na tej odmaknjeni celini.

Razmere so se spremenile po drugi svetovni vojni, saj je Avstralija pod pritiskom mednarodnih begunskih organizacij konec leta 1947 odprla svoje meje za razseljene osebe v Evropi. Na drugi ladji, ki je v Avstralijo prispela februarja naslednje leto, je bila prva skupinica Slovencev, ki je odprla pot povojnemu priseljevanju. V nekaj letih je prišlo na novo celino prek begunskih taborišč v Italiji, Avstriji in Nemčiji vsaj dva tisoč Slovencev. Konec šestdesetih let je število rojakov naraslo na dvajset tisoč ljudi. V sedemdesetih letih je priseljevanje iz naših krajev začelo počasi upadati. Različni viri ocenjujejo, da je bilo v začetku osemdesetih let v Avstraliji od dvajset do 30 tisoč Slovencev. Na podlagi zbranih podatkov zadnjega štetja prebivalcev, naslovov v verskih in kulturnih središčih, slovenskih društvih ter s seznamom konzulata bi danes lahko govorili o osemnajst tisočih. Tretja generacija se slovenstvu odmika, več tisoč Slovencev, ki so živeli v Avstraliji, pa je že v večnosti.

Cerkev je že od nekdaj skrbela za tiste, ki so iz domačih krajev odhajali na tuje. Četrty lateranski koncil je že leta 1215 naročil voditeljem krajevnih Cerkev, naj ne zanemarijo duhovne oskrbe tistih, ki se mudijo na tujem. V 19. stoletju se je iz Evrope v Ameriko izselilo precej ljudi, med njimi več deset tisoč Slovencev; izseljevanje se je nadaljevalo tudi v 20. stoletju. V skrbi za njihov dušni blagor je papež Pij X. prosil evropske škofove, naj pošljejo čim več duhovnikov z izseljenci, da se ti ne bi odtujili Cerkvi v novem svetu. Kot podružnica dunajske je v Ljubljani leta 1908 zaživela samostojna Družba sv. Rafaela, ki si je prizadevala med izseljence poslati domače duhovnike ter slovenske knjige in časopise. Družba je med obema vojnoma vzdrževala stike z nekaterimi posamezniki v Avstraliji, ki so bili po letu 1945 prekinjeni, saj so razmere onemogočale njeno delovanje.

Druga svetovna vojna in njen konec sta povzročila nov val preseljevanj, zlasti iz držav, kjer je zavladal komunizem. Cerkev je vprašanje beguncev in izseljencev pozorno spremljala. Begunska taborišča v Evropi so se polnila in v njih so bili

večinoma katoličani. Začeli so se oblikovati katoliški emigracijski uradi na stari celini in tudi v deželah, ki so begunce množično sprejemale. Leta 1952 pa je izšla apostolska konstitucija *Exul familia*. Gre za prvi poskus cerkvenopravne ureditve pastoračije izseljencev. Dokument govori o posebni duhovni oskrbi izseljencev do vključno druge generacije na tujem. Kasnejši dokument *Pastoralis migratorum kura*, je razveljavil prejšnja določila in poudaril, da je duhovna oskrba izseljencev nujna, dokler je to potrebno.

Čeprav so bili po drugi svetovni vojni izseljenci odrezani od domače Cerkev, se je prav v tem času pastoralno delo med njimi precej poživilo. Za izseljence so skrbeli duhovniki, ki so bili na tujem že pred vojno, in tisti, ki so odšli iz domovine po njej. Med njimi je bil tudi ljubljanski škof Gregorij Rožman. Z očetovsko ljubeznijo je skrbel za slovensko Cerkev v izgnanstvu in izseljeništvu. Rojake je spodbujal, naj ostanejo zvesti veri staršev in svojemu narodu, naj skrbijo za edinost in si v stiskah med seboj pomagajo. Posvetil je lepo število duhovnikov, ki so kasneje delovali med izseljenci. Obiskoval je naše skupnosti v obeh Amerikah in v Evropi, prihod v Avstralijo pa mu je preprečila bolezen.

Mesečnik *Ave Marija*, ki je začel izhajati v New Yorku marca 1909, je našel pot tudi do najbolj oddaljenih Slovencev. Po drugi svetovni vojni pa je bil za nekatere edini stik s slovensko besedo in domačim duhovnikom. Takrat je izhajal na Ameriških Brezjah v Lemontu, kjer so slovenski frančiškani zgradili lep duhovno kulturni center s kapelo Marije Pomagaj. Število naročnikov v Avstraliji se je v nekaj letih namnožilo. Bralci s tega konca sveta so se večkrat oglašali v rubriki Kramljanje na zapečku. Pisali so o življenju v novi deželi, prosili za knjigo ali molitvenik in tožili nad tem, da nimajo svojega duhovnika. Taka in podobna pisma je dobival tudi škof Rožman, ki je takrat bival v Clevelandu, sicer pa bil stalni gost v Lemontu. S škofom so stopili v stik tudi odgovorni iz katoliškega emigracijskega urada v Sydneyju. To ga je spodbudilo, da je začel iskati nekoga, ki bi odšel v Avstralijo. Ker med škofijskimi duhovniki ni našel prostovoljca, je poskusil še pri frančiškanih, kjer pa je imel več uspeha.

Razmere v Avstraliji, zlasti v Sydneyju, je škofu Rožmanu prvi podrobneje predstavil Gorazd Jože Čuješ. Tako je škof najprej njemu sporočil novico, da je našel duhovnika. V pismu, ki ga je 17. avgusta 1950 poslal iz Clevelanda, je zapisal: »Vi ste mi prvi dali podatke o slovenskih imigrantih v Avstraliji, zato Vam sporočam, da se je posrečilo dobiti dva slov. duhovnika za Avstralijo. Sta to frančiškana p. Klavdij in p. Beno, oba iz Dachaua, ki sta že nekaj časa tu v USA in znata že nekaj angleščine. Kje bosta se naselila, se bo šele videlo na licu mesta, kjer bo bolj potrebno, ponudb imate več. Ako ne pride vmes kakšna svetovna politična ovira, bosta začetkom oktobra mogla odpotovati. Spremljajo ju naše najboljše želje in molitve, da bi mogla za Slovence in morebiti Hrvate mnogo storiti. Pozdrav in blagoslov!«

Frančiškana p. Klavdij Okorn, rojen 8. novembra 1912 v Dolenji vasi v župniji Podbrezje, in p. Beno Korbič, rojen 28. avgusta 1914 v Smledniku, sta začetek druge svetovne vojne dočakala kot mlada duhovnika v Ljubljani. Zaradi sodelovanja z ilegalno Slovensko legijo so ju Nemci prijeli in poslali v Dachau. Ob osvoboditvi taborišča so ju hoteli na silo odpeljati domov, vendar se jima je s skupino Slovencev uspelo rešiti. V primeru vrnitve bi bila v domovini tako kot mnogi drugi obsojena in zaprta kot nasprotnika revolucije. Ostala sta v Nemčiji in skupaj s tisoči delila usodo povojnih begunskih taborišč. V začetku leta 1948 sta odšla v Združene države Amerike in se pridružila našim frančiškanom, ki so imeli v Chichagu in okolici več župnij.

Čeprav je škof Rožman v omenjenem pismu zagotavljal, da bodo Slovenci v Avstraliji dobili svoja duhovnika morda že oktobra, se to ni zgodilo. Urejanje dokumentov se je zavleklo, in tako sta p. Beno in p. Klavdij šele na praznik Marije Pomagaj z letalom preko San Francisca odpotovala v Avstralijo, ter 26. maja 1951 pristala na Mascot letališču v Sydneyju. Po srečanju s frančiškani, pri katerih sta se začasno naselila, sta obiskala sydneyjskega kardinala, ki je vodil katoliški urad za priseljence. O obisku pri njem je p. Klavdij pisal v prvem pismu sobratom v Lemont: »Obiskala sva kardinala, ki nama je dal vse fakultete (dovoljenja za delitev zakramentov). On je tajnik izseljeniškega komiteja, od katerega sva zdaj popolnoma odvisna. Sva kaplana, slična vojaškemu kuratom. Dobiva mesečno plačo 10 funtov. P. Beno ostane zaenkrat v škofiji Sydney, jaz pa bom potoval iz kraja v kraj.«

V času prihoda obeh frančiškanov v Avstralijo so že obstajale manjše skupine Slovencev, ki so se občasno srečevali. Skupina, ki se je zbirala v Sydneyju, je razmišljala celo o ustanovitvi svojega lista. V Melbournu so se rojaki med drugim srečevali ob sobotah popoldne na največji tržnici. Tudi v Adelaidi je že obstajala skupinica, ki se je srečevala najprej v Port Adelaide in zatem v središču mesta. Večina tistih, ki je prihajala iz Evrope, je prve mesece, včasih tudi leta, preživela v taboriščih za begunce, kjer so čakali na primerno delo. Medtem, ko se je p. Beno posvetil predvsem tistim, ki so živeli v Sydneyju, je p. Klavdij potoval, kamor so ga poslali. Že v drugem tednu svojega bivanja v Avstraliji je zapisal: »Pravkar se nahajam v taborišču Greta blizu Maitlanda, nekako 130 milj severno od Sydneyja. Zelo veliko velemesto barak, nad pet tisoč ljudi. Pravi Babilon vseh narodnosti, kar jih premore Evropa. Naših ljudi: Slovencev, Hrvatov in še ostalih jugoslovanskih katoličanov je precej. Obiskal sem jih po barakah in našel celo nekaj družin, s katerimi smo bili skupaj v Nemčiji.«

Prve mesece po prihodu v Avstralijo sta se p. Beno in P. Klavdij srečevala le s Slovenci v Sydneyju in okolici, saj sta bila v veliki meri odvisna od katoliškega urada za priseljence, ki je v tistih letih sponzoriral večino naših rojakov. Šla sta, kamor so ju poslali; večkrat tudi v kraje, kjer sploh ni bilo Slovencev.

Božič - 1951.

Dražji v Gospodu !

Božič je tu. Globoko v srcu nam tiči neizbrisni spomin na vse lepe navade združene s tem praznikom. Nedaj smo razočarani. Vročina, zrak poletja, nam hoče vzeti še to, kar smo si s tetavo ohranili skozi vsa ta leta beganja iz kraja v kraj.

Tov dom smo našli. Novo življenje smo začeli. V strbeh, kaj bomo oblekli in s čim bomo povečali gnetno blagostanje, da bo utihnila želja po boljem, smo zelo zanemarili klic duše po Bogu. Dobri Bog še čaka, da se Nanj spominimo. Nenasične želje srca nam ne dajo ne miru, ne doseže cilja. Vrnitev k Bogu je tisto, kar nam še manjka. Poskusimo. Že psalmist je vedel: Zastonj se trudijo zidarji, če Gospod ne zida hiše.

Materina želja, predno smo šli po svetu je bila: pošten bodi in Boga ne pozabi. Se se spominjamo, da nas je mati spraševala, predno smo se podali na kakšno pot ali imas rožni venec in molitvenik. Prav tako je bilo, boste rekli. Vzbujajo se nam spomini ob tem očem za drugim. Spomin, kako smo praznovali nedeljo z obiskom svete maše, je še tako svež. Erižro pa nas zadene spoznanje, da smo sedaj tako daleč od tega. Se nas sila, da obnovimo v sebi preteklost. Se je v nas dobra volja. Trenutni uspehi in sreča v vsem, naj nas ne napravi slepein gluhe za Gospodov klic: JAZ SEM POT, RESNICA IN ZIVLJENJE.

Božična radost in mir nas kliče. Slava Bogu na višavi, ki jo Njemu dajemo, je združena z mirom ljudi na zemlji, ki so dobre volje. Betlehemska zvezda, ki je tri noče vodila preko trdih preizkušenj, jim je naklonila blagoslov božjega deteta. Ista zvezda kliče tudi nas. Predno nam izgine za goro in tako utrne vsako upanje, se potrudimo, da obnovimo zvezo z začetnikom vsega dobrega, z Bogom.

Najlepše božično voščilo nam daje sv. Pavel: Razodela se je dobrotljivost in ljubečnost Boga našega Zveličarja, odrešil nas je, ne zaradi pravičnih del, ki smo jih ni storili, marveč po svojem usmiljenju. V tem je naša tolažba in upanje za bodočnost.

Duh božiča naj bo duh duhovne obnove in resnične volje za dobro po božji in cerkveni postavi. Samo to vodi do prave sreče in blagostanja. Zejni resnice in ljubezni v odnosu drug do drugega, se mi recimo s pastirji: Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod. Oni so tam našli Jezusa in Marijo. To bomo našli tudi mi, ker božič je praznik izgubljenega raja.

V tem duhu vesele božične praznike in srečno novo leto

Rev. Claude (Klavdij) OKORN
p. Beno KORBIČ
2 Victoria Str. Waverley - N.S.W.
-Slovenska duhovnika v Australiji.

Ps. Polnočnica za Slovence bo letos v hostelu VILLAWOOD (železniška postaja Leightonfield). Zbirališče od 9pm do polnoči v obehnici Unita No. 1. Po polnočnici vlaki na vse strani. Preglejte vozni red. Vsi prijazno vabljeni !

Z božjo in naši Vašo pomočjo bo začel izhajati slovenski časopis tudi v Avstraliji. Pošiljajte prispevke in zbirajte naročnike. Vsa podanila pošite pri uredniku lista g. Rev. Beno KORBIČ-u.

Printed and published (Editor) : Rev. B. Korbič
45 Victoria Street, WAVERLEY (Sydney) N.S.W.

MISLI o "MISLI"

"MATERIN JEZIK JE KAJ =
DRAŽJA DOTA, KI SMO JO
OD SVOJIH PREDNIKOV
DOPILI" (A. N. Slonšek)

Po dolgem času, iskanju in tavanju, se je končno tudi nam v Australiji posrečilo izdati slovenski list. Naše večletne sanje so uresničene; prva številka slovenskega časopisa v Australiji je pred nami.

Slovenci po drugih kontinentih, zlasti v USA in Argentini, se ne reje postavljati z bogato literaturo in dobro razvitim časnikarstvom. Mi tu v daljni Australiji žal nimamo ničesar. Zda se pričeli tudi mi z delom in upamo, da bomo uspeli, če se bo vsa peščica po širni Australiji raztresenih Slovencev zavedala svoje narodne dolžnosti in prispevala svoj delež k skupni naporu. Mnogi bodo že ob prvi številki ugibali, kdo in kaj smo, za koga bomo lomili svoja kopja in kaj bi norda hoteli postati po volji naroda. Vsem ton bi radi v zadostitev njihove radovednosti povedali to-le :

V Australiji nas je le peščica Slovencev, prinešenih v to deželo iz vseh predelov Slovenije, članov vseh nekočih bivših političnih, verskih in strokovnih organizacij, propuščenih samim sebi, ali, da se izrazimo, kot so se že nekateri o nas - številčno in kvalitativno nepomemben faktor. In tak nepomemben faktor za druge, bi radi ostali tudi v bodoče. Zelim, da bi bile MISLI res

naš list, namenjen in pisan pred vsen Slovencev v Australiji. Da bi nam v preprosti besedi naših očetov in mater tolnašilo za nas važne svetovne dogodke z ozirom na naše kulturno, versko in socialno življenje. Ne bi želeli dveriti temu ali enemu. Naš program je dokaj enostaven. Napisan je bil s krvjo naših predčelov in očetov. I kaj smo, nam je povedala naša mati, ko nam je polala "SLOVENEK SEM...."

Čenimo prizadevanje vseh, ki se bore za boljše bodočnost našega naroda, četudi se norda z njih ni strinjano v vsen, če odklanjano nikogar, razen komunistov, ker smo prepričani, da je njihova ideja uničujoča ne samo za nas osebno in naš narod, temveč za vsako, človeka dostojno življenje. Veseli nas, da so že v prvi številki lista prispevki vseh stanov našega naroda: duhovnika, intelektualca, delavca in kmeta. Stranili bomo za ton, da nas bo enako sočlovekanje vezalo tudi v bodoče. Prepričani smo, da nam bodo vsi naši naseljenci v Australiji radi volje pomagali.

Začeli smo, a sedaj je na nas vsch, kar nas je in kjerkoli smo, da list ohranjamo in razvijamo. Gor.

ninamo jak čitati, MISLI bodo tu. Ko želiš vesti o naših krajih in ljudeh, boš to našel v njih. Ne več kaj storiti, tem se obrniti, iščeš informacij, ne pozabi MISLI. MISLI hočejo služiti poduku in zabavi, plemenitenju duha in srca. Povzdigovati hočejo duha k Bogu in srce k dobromu. -PKO.

NA POT

Simon Gregorič je za uvod svojih pozicij zapisal: "Da raztresene bi ude zbral..." Besede so zelo primerno našim MISLI-nam za na pot k vsakemu Slovencev, ki živi v tej širni Australiji. Njih naloga je zbrati vse Slovence in jih povezati v eno družino. Kjer so osebe ni stiki vsled oddaljenosti ne-mogoči, si pomagajo ljudje s tiskom. Tako tudi mi. MISLI naj obiščejo vsakega in mu povedo, da je tu še nekdo, ki nanj misli, če nekdo, ki želi njegovo družbo.

Pri vsaj oddaljenosti in dobri volji, ki jo imamo, se čutimo včasih tako same, zapuščene, srce nas kar žene iskat družino. MISLI so vas pripravljene obiskati in to kar redno in vam prinašati duhovnega razvedrila. To nam bo ravno prav prišlo, ker nas žeja po dobrem prijatelju, ki nas bi razumel in potolažil ter nas zopet navdušil za vzore iz otroških let, za nauke, ki sta nam jih dobri mati in skrbni oče vsajala v srce.

MISLI nam bodo na razpolago, ko si želimo domače besede, bodo kakor molitev vernikov v cerkvi, kot kramljanje pod lipo ali razgovor nad fantom in dekletom. Ko

Po tistih, ki sta jih spoznala, sta dobila zvezo z drugimi, bolj oddaljenimi. Nudila sta jim pomoč, da bi laže ostali zvesti veri in nasvetom svojih staršev ter domovini. Čutila sta, da je treba ljudi povezati in ohraniti narodno zavest. Večkrat sta zaprosila pristojno oblast, da bi jima dovolili razmnoževati slovenski list in to dovoljenje sta konec leta 1951 dobila. Za božič sta rojakom, katerih naslove sta do takrat zbrala, poslala božično pismo. V njem sta objavila tudi vabilo za polnočnico v hostlu Villawood, kakor je določil katoliški urad. Tam je živelo kakih štirideset Slovencev, k polnočnici pa se jih je zbralo več kot sto. Božičnemu pismu sta dodala vrstice: »Z božjo in tudi vašo pomočjo bo začel izhajati slovenski časopis tudi v Avstraliji. Pošiljajte prispevke in zbirajte naročnike. Vsa pojasnila dobite pri uredniku lista g. Rev. Beno Korbič-u.« Pismo sta poslala na vse zbrane naslove in tako sta z njim dosegla rojake, ki so živeli v večjih mestih Avstralije vse do Perth na zahodni obali in nekatere od tistih, ki so delali daleč v notranjosti celine.

V januarju 1952 je izšla prva številka *Misli* kot glasilo društva Slovenec, ki je bilo ustanovljeno istočasno s časopisom. Kmalu sta ugotovila, da bosta s pisano besedo najlažje prišla do ljudi, kamor bi ju katoliški urad sam od sebe nikoli ne poslal. V marčni številki *Misli* je bilo objavljeno tole besedilo: »Če vas je v kakem kraju več in želite, da vas obišče slovenski duhovnik, zberite se in sporočite svojo željo na: Federal Catholic Immigration Committee, 150 Elizabeth St. Sydney N.S.W. Pismo bo imelo več uspeha, če mu bodo sledili podpisi.« Mesec dni po tej objavi je p. Klavdij obiskal tisoč kilometrov oddaljeni Melbourne. Konec meseca maja ali v začetku junija je prišel še v Adelaide v Južni Avstraliji. Z obiski se je število naročnikov *Misli* precej povečalo.

Pred iztekom avstralske vize sta se patra Klavdij Okoren in Beno Korbič 6. maja 1953 vrnila v Združene države Amerike in tam tudi ostala. Težke razmere in številne ovire so jima vzele pogum, saj v tistih letih tako državna kot cerkvena oblast nista podpirali dela izseljeniških duhovnikov. Ti naj bi premostili težave, ki so jih imeli tuji priseljenci ob prihodu v novo domovino. Po načrtih urada za priseljence, naj bi se ljudje čimprej vključili v avstralsko družbeno kot cerkveno življenje in obenem pozabili na kraje, od koder so prišli. Kljub temu sta patra v dveh letih postavila temelje slovenski Cerkvi v Avstraliji. Izoblikovale so se prve skupnosti v večjih mestih, rojaki pa so s pomočjo lista *Misli* začutili, da se tudi na tej celini rojeva Slovenija. Ljudi tudi nista prepustila brez duhovne oskrbe. V Avstralijo je 13. septembra 1952 prišel koroški škofijski duhovnik dr. Ivan Mikula in se naselil v Perthu, kot izseljeniški kaplan za nemško govorno področje. Mesec dni za njim je v Sydney prišel še frančiškan p. Rudolf Pivko. Slabih pet let je bil misijonar na Kitajskem, od koder so ga komunisti izgnali. Prav on je za nekaj let prevzel nase to, kar sta začela p. Beno in p. Klavdij.

(članek je bil objavljen v Mohorjevem koledarju leta 2001, op. p. SP)

Tone Gorjup

Jakob Savinšek

4. 2. 1922–17. 8. 1961

(slovenski kipar, risar, pesnik)

ČLOVEŠKO SRCE

Lepota, žarki slutenj, upi blagi,
čarobni klic ljubezni, ki nevarnosti preteče
izpremeni v veselje, grozo smrti v kelih sreče,
dobrota plemenita, ki krvavi zmagi
ne zida spomenikov do neba –

to je sen človeškega srca.

Napuh in hrabrost blazna, brez obzira
na trupla, ki razjedena ležijo po kotanjah,
na maščevalni bes strupeni, ki kipi v lobanjah,
na smeh, ki radi križa črnega umira,
pogolt in slast molitve, trni zla –

to je dno človeškega srca.

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBTSTVO IN INFORMACIJSKI URAD Inc.

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da je pisarna v Kewju zaprta in ukinjen je naš email naslov. Novi email naslov:

slozwelfare@gmail.com

Še vedno pa vam lahko pomagamo z nasveti in pomočjo pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, za delnice, oporoke, pri iskanju slovenske davčne in EMŠO številke in podobno. Vse obrazce si lahko sami natiskate na naši internetni strani:

www.slovenianwelfare.org.au

Za pomoč se zdaj lahko obrnete na **Petra Mandelja, +61407056463**
ali na **Slavko Gorup, +61400204697**,
in na naš novi email naslov: **slozwelfare@gmail.com**

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA

26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

http://canberra.veleposlanistvo.si

MARKO HAM, veleposlanik

ANDREJA KERŠEVAN DRAKSLER, svetovalka

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.

We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

Special Blessing Given March 14
1982 by the Bishop
of the Diocese of
Melbourne
Leland H. Wright
Bishop of Melbourne
1977-1982

MARY
QUEEN
OF
PEACE
PRAY FOR US

MARY
SOLACE
OF
MIGRANTS
PRAY FOR US

MARY
MOTHER
OF
MERCY
PRAY FOR US